

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AN ENCHANTED
LEGACIES CHRISTMAS
NOVELLA

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

KATE KING

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HER KALBİNDE BİR TATİL

BÜYÜLEYİCİ MİRASLAR

KİTAP 2.5

KATE KING

İÇİNDEKİLER

DURUN! ÖNCE BUNU OKUYUN

1. [Alix](#)
2. [Daemon](#)
3. [Alix](#)
4. [Daemon](#)
5. [Alix](#)
6. [Daemon](#)
7. [Daemon](#)
8. [Alix](#)
9. [Alix](#)
10. [Alix](#)

[Epilog](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Kate King'in Diğer](#)

[Eserleri](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm karakterler, isimler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen

tesadüfidir. Her Kalpte Bir Tatil © 2025 Kate King

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Daha fazla bilgi için lütfenhello@katekingauthor.com adresine e-posta gönderin. İlk Kapak baskısı Kasım 2025

Ciltli: 979-8-9917934-9-0

Kapak tasarımı ve tipografi: Flowers and Forensics

Kenar tasarımı: Painted Wings Publishing Services

Düzeltilme: Emily in the Archives @emilyinthearchives

Yayıncı: Wicked Good Romance

*Mutlu sonların ardından sihrin hala var
olduğunu hatırlatmaya ihtiyaç duyanlara*

DURUN! ÖNCE BUNU OKUYUN

A Holiday in Every Heart bağımsız bir hikaye değildir. Esasen uzun, genişletilmiş bir epilogdur ve Enchanted Legacies karakterlerini zaten tanıyan ve seven, uzun kitaplar arasında neler yaptıklarını öğrenmek isteyen okuyucular için düşük riskli bir zevk olarak tasarlanmıştır. AHIEH, A Thorn in Every Heart'tan iki yıl sonra ve A Storm in Every Heart'taki olaylardan altı ay sonra geçmektedir. Her iki kitabın da sonunu mahvedecektir.

Enchanted Legacies serisindeki diğer tüm kitaplar bağımsız olarak okunabilir ve anlaşılabilir, bu yüzden bu seriyi ilk kez deniyorsanız, başka bir yerden başlamanızı ve dünyaya aşina olduktan sonra bu kitaba geri dönmenizi öneririm.

Mutlu tatiller ve keyifli okumalar!

ALIX

"Ah!" Yan tarafıma saplanan keskin acıdan yüzümü buruşturup geri çekiliyorum.

Akbaba gibi etrafımda dolaşan yaşlı terzinin burnu kıpırdadı ve bana karanlık bir bakış attı. "Özür dilerim, hanımefendi... ama hareket etmeyi keserseniz..."

Uzun bir nefes verip, ağızımdan çıkmak isteyen cevabı yutuyorum. Hareket etmiyorum — en azından insan standartlarına göre. Hareket ediyorsam da, bunun tek nedeni onun lanet iğneleriyle beni delik deşik etmesi.

"Eğer yardımı olacaksa, harika görünüyorsun," diyor Odessa, yatağımın ucuna yaslanmış olarak. "Neredeyse bitti. Nefesini tut yeter."

Burnumu kırıştırdım ama onun tavsiyesine uydum ve terzi gelinliğimin beline bir sıra daha iğne eklerken nefesimi tuttum.

Düğünüme sadece iki gün kaldı ve ben yatak odamın ortasındaki alçak bir platformda dururken, Dessa, düğün elbiseme son rötuşları yapan, iğne batırmayı seven Fae terzisini denetliyor.

Odessa, ruh ikizi Kastian ve yeni mürettebatıyla son birkaç ayı denizde geçirdikten sonra bu sabah Vernallis'e yeni geldi. Düğüne yetişemeyeceklerinden biraz endişelenmiştim, ama daha iyi bilmeliydim. Dessa bunu asla kaçırmak istemezdi.

"Dilekler nasıl gidiyor?" diye soruyor Odessa, açıkça dikkatimi dağıtmak istiyor.

"Neredeyse bitti. Ben..."

"Konuşma!" diye tıslar terzi, karnıma bir iğne daha batırarak sözümü keser.

Yine şiddetle irkilirim ve gözlerim yaşarır. "Tamam, bu kadar yeter. Ara vermem lazım."

Terzi onaylamayan bir şekilde burnunu çeker. "Oturma! Kırışır."

"Kırıştırmam," diye söz veriyorum. "Sadece beş dakikalık bir molaya ihtiyacım var."

"Peki!" diye bağırır, ellerini havaya kaldırıp geri çekilir. "Hemen dönerim."

Ben küçük yükseltilmiş platformdan inerken ve uzun bir nefes verirken, o odadan çıkıp gider.

Odessa gözlerimi yakaladı ve sırtıttı. "Nerine, Ellender'daki en iyi terzidir, biliyorsun... biraz, şey, *agresif* olsa da."

"Oh, biliyorum," diye iç çekerim. "Beatrix onu buraya getirmek için bir iyilik istedi. Görünüşe göre, kraliyet düğünü bile onu emeklilikten çıkarmak için yeterli olmamış. Ayrıca yerine getirilmemiş bir anlaşma da vardı."

"Bu son provan, yapabilirsin," diyor cesaret verici bir şekilde. "Ne derler bilirsin: güzellik acıdır."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bunun bu kadar kelimesi kelimesine doğru olduğunu sanmıyorum. Bu elbiseyi gerçekten beğendin mi?" Etrafımda eteği açarak bir daire çiziyorum.

Fae gelinlikleri insan gelinlikleri gibi beyaz değil, altındır ve benimki canlı bir alev gibi ışığı yakalar. Kısa kolları omuzlarımı açık bırakır ve dar, korseli korsesi yüzlerce minik ipek çiçek, parlak boncuklar ve gerçek altından oyulmuş gibi görünen karmaşık dantellerle işlenmiştir. Devasa eteği, hareket ettiğimde, en ufak bir hareketimde bile tüm elbise parıldayacak kadar ince, tül gibi kumaş katmanlarıyla etrafımda dalgalanır.

"Kesinlikle," diyor Dessa coşkuyla. "Mükemmel. Değil mi, Aurelia?"

İkimiz de Aurelia'nın odanın diğer tarafındaki pencere kenarında oturduğu yere dönüyoruz. Uzun eteğinin altında dizlerini göğsüne çekmiş, buzlu camda ovduğu küçük bir delikten dışarıya bakıyor. O kadar sessizdi ki, sanki orada değilmiş gibi.

Adını duyunca Aurelia irkilir. "Pardon, ne sordun?"

"Sadece iltifat bekliyorum," diyorum gülümseyerek. "Neye bakıyorsun

"

"Hiçbir şey!" diye çok hızlı bir şekilde cevap verir ve bakışlarını pencereden

"Üzgünüm. Beni bilgilendir. Ne hakkında konuşuyorduk?"

"Alix'e dileklerin nasıl gittiğini soruyordum," diyor Dessa.

Daha önce giydiği hiçbir şeyden daha dar olan siyah deri pantolon giyiyor ve kızıl saçları güneşten altın rengine dönmüş. Yatağıma oturup bacak bacak üstüne atarken korsan prensesi gibi görünüyor.

"İyi." Diye iç çekiyorum. "Neyse ki neredeyse bitti. Fae'lerin düğünlerle ilgili ne kadar tuhaf gelenekleri olduğunu bilseydim, Daemon'la kaçmamızda ısrar ederdim."

"Beatrix'in bunu duymasına izin verme," diyor Aurelia.

"Oh, duydu bile. Son zamanlarda günde en az iki kez kaçmakla tehdit ediyorum. Evlenmek istiyorum, ama düğün kısmı başımı ağrıtmaya başladı."

İkisi de bu konuda yorum yapmıyor, muhtemelen benim yüzde yüz ciddi olduğumu bildikleri için. Daha önce bir kez evlenmiştim ve bunun inanılmaz derecede stresli olduğunu hatırlıyorum, ancak sıradan bir insan düğünü, kraliyet Fae düğününün karmaşıklığıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey ifade etmiyor.

Yardımcı olacak bir sürü hizmetçi olmasına rağmen, yapılacak yüzlerce iş vardı. Ellender'daki tüm saraylar davet edildi ve bu kadar çok kraliyet mensubunu bir araya getirmek için yapılan siyasi manevralar tam bir kabustu. Bir de dekorasyon ve yemek gibi basit şeyler vardı ki, bunlar bir şekilde kraliçeye yakışır bir prodüksiyona dönüştü.

İşleri daha da karmaşık hale getiren bir Fae geleneği var: Kraliyet mensupları evlendiğinde, düğünden önceki hafta içinde isteyen herkese bin dilek hakkı vermek zorundayız. Daemon ve ben 998 dileğe ulaştık ve ikimiz de o kadar yorgunuz ki, gözümüzü açamıyoruz.

"Sadece birkaç dilek daha yerine getirmemiz gerekiyor, bu iyi bir şey çünkü bu gece annemi ziyaret etmek için insan dünyasına gitmemiz gerekiyor."

Odessa kaşlarını kaldırdı. "Neden bu gece?"

Başımı sallayarak iç çekiyorum. "Çünkü Noel Arifesi."

26 Aralık'ı düğün tarihimiz olarak seçtiğimiz andan itibaren pişmanlık duyuyorum.

Fae'ler Noel'i kutlamazlar, ancak Yule'yi kutlarlar. Yule, on iki gün süren benzer bir bayramdır ve bana Pinterest'te gördüğüm karanlık ve cadımsı bayram kolajlarını hatırlatır.

Daemon ve ben düğün tarihimizi seçtiğimizde, Yule haftasının tüm konukların katılımını kolaylaştıracağını ve belki de daha az işimiz olacağını ve düğünümüze daha fazla zaman ayırabileceğimizi ummuştuk. Gerçekte ise, bu durum işleri yüz kat daha kaotik hale getirdi.

"Bu hafta evlenmek cesurca bir karar," diyor terzici, odaya geri adım atarak. "Bazıları bunun uğursuzluk getireceğini düşünebilir."

Ben burun kıvırıyorum. "Neden? Benim bilmediğim başka bir eski gelenek mi var?"

Şaka yapıyorum... ama aslında yapmıyorum. *Lütfen, Tanrım, başka sürpriz gelenekler olmasın!*

Terzi başını sallar, ağzı sıkıdır. "Hayır, hanımefendi. Tabii ki cadı yüzünden."

Tabii, elbette, cadıyı unutmak ne kadar aptalca.

Aurelia pencerede canlanır, ilgisi artar ve siyah örgüsünü omzunun üzerinden atar. "Hangi cadı?"

Odessa alaycı bir şekilde, "Oh, lütfen. Başlama, Nerine," der.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bekle, neden bahsediyorsun?"

"Bu sadece çocukları uslu tutmak için anlatılan eski bir hikaye," der Odessa yatıştırıcı bir sesle. "Endişelenme."

"Bu bir hikaye değil," diye tersler terzi. "Yuletide cadısı senin ve benim kadar gerçektir. Bütün yıl uyur ve sadece yılın en karanlık haftasında uyanır. Uyandığında açlıktan ölür ve kış gündönümü şöleni için çocukları yataklarından kaçıtır."

Odessa'ya yan gözle bakarak, sorgulayan bir ifadeyle kaşlarımı kaldırıyorum. İki yıl önce, tek gecelik ilişkim tarafından kaçırılmadan ve sihir ile Fae'lerin varlığını keşfetmeden önce, bu hikayeyi hemen delilik olarak nitelendirirdim. Artık, aksini kanıtlanana kadar her şeyin gerçek olabileceğini varsaymayı öğrendim.

Odessa inler ve alnını ovuşturur. "Hepsi saçmalık. Çocukların gündönümünde evden kaçıp kurtlar tarafından yenmelerini önlemek için uydurulmuş halk masalları."

Nerine'in gözleri yuvalarından fırladı. "İstediğine inan, ama cadı bu sezon çoktan görüldü. Kuzenimin komşusunun arkadaşı onu gördü. Bazıları onun kömür gibi siyah gözleri ve cam gibi keskin dişleri olduğunu söylüyor. Korkunç bir canavara dönüşebiliyor ve bazıları diyor ki..."

"—akan suyu geçemediğini," diye keser onu melodik bir erkek sesi. "Ya da çanlardan korktuğunu. Ya da sadece yaramaz çocukları yediğini. Hikayeyi anlatan kişiye göre değişir."

Dönüp kapıda Daemon'u görüyorum. Kapı çerçevesine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, bana bakıyor. Bir anda, cadılar ve efsanelerle ilgili tüm düşüncelerim aklımdan siliniyor.

Daemon ve ben iki yıldan fazla bir süredir ruh ikiziyiz, ama yemin ederim ki onu görmekten asla bıkmayacağım. İnce kasları, keskin çenesi ve parıldayan yeşil gözleriyle, ilk tanıştığımız günkü kadar imkansız derecede yakışıklı.

Ona otomatik olarak gülümsüyorum, ancak o anda onun beni görmemesi gerektiğini hatırlıyorum. Çığlık atıp kollarımı kendime sarıyorum. "Çık dışarı!"

Daemon başını eğip sırtıyor ve bakır rengi kahverengi saçları gözlerine düşüyor. "Ne oldu, Peaches? Benden bu kadar çabuk mu sıkıldın

? Daha düğünü bile yapmadık."

Sanki bedenimle elbiseyi saklayabilirmişim gibi iki büküm olurum ve Nerine acı dolu bir çığlık atarak, elbisenin bir an bile kırıışık kalmasına dayanamıyormuş gibi odadan çıkar. Onu görmezden gelerek gözlerimi Daemon'a dikerim. "Elbisemi göremezsin! Git buradan!"

"Neden elbiseyi göremez?" diye sorar

Dessa. "Uğursuzluk getirir!" diye tıslarım.

"Çık dışarı, çık dışarı!"

"Bu insanlara özgü bir şey mi?" diye sorar Dessa, kaşlarını çatarak. "Ve sen de garip batıl inançları olanların bizler olduğunu düşünüyorsun."

Daemon panik halimi tamamen görmezden gelerek kapı çerçevesinden itti ve iki adımda odayı geçti. Belimi kavradı ve beni kendine doğru çekti, sertçe öptü. İçgüdüsel olarak ellerimi uzattım, kollarımı boynuna doladım ve onu kendime daha yakın çektim.

"Affedersiniz," Odessa uzun bir süre sonra diyor. "Kardeşimin en iyi arkadaşımı taciz etmesini izlemek zorunda olmamalıyım. Bir oda tutun."

"Burası bizim odamız," diyor Daemon yarı gönülsüz bir sinirle. "Sen çık dışarı."

"Evet, git kendi bağını parçala." Gülümsüyorum. "Kastian seni en az bir saat önce okşadı. Muhtemelen yoksunluk belirtileri gösteriyordur."

Dessa kapıya doğru ilerlerken, kötücül bir şekilde sıırıttı. "Biliyor musun, belki de öyle yapacağım."

"Sanırım ben de gideceğim," diyor Aurelia, pencere kenarındaki koltuğundan kalkıp kapıya doğru ilerliyor.

Ona bir bakış attım. İfadesi yumuşaktı, ama ses tonunda hafif bir kasvet vardı. İyi olup olmadığını sormak için ağzımı açtım, ama daha soramadan Daemon dudaklarımı tekrar ele geçirdi ve kapının kapandığını duydum.

Daemon beni sert ve dağınık bir şekilde öper, bir eli saçlarımda, diğeri ise belimin alt kısmını okşar. Elbisemin altın rengi kumaşı, iğnelere batmamaya dikkat ederek ellerini yanlarımdan yukarı kaydırırken kırıışır. Dudaklarımdan küçük bir inilti kaçır ve yüzümün bu kadar ısınmasına rağmen alev almamış olmam gerçekten bir mucize.

Sonunda Daemon geri çekilir. "Seni özledim, Peaches."

İç çekiyorum. Ne demek istediğini anlıyorum. Aynı yatakta yatıyoruz ama sanki bütün hafta onu görmemişim gibi hissediyorum.

"Tatile ihtiyacımız var," diyorum. "Sanırım balayına çıkmamız iyi olacak."

"Tatile ihtiyacımız var," diyorum. "Balayına çıkmamız iyi olacak galiba."

Fae'ler balayı yapmazlar, ama Daemon bunun birkaç hafta boyunca kimse tarafından rahatsız edilmeden uzaklaşabileceğimiz anlamına geldiğini fark edince, balayının insanlar için önemli bir kültürel gelenek olduğunu ve bunu yapmamak beni onarılamayacak şekilde kırıcı olacağını tüm saraya ikna etmek için bir kampanya başlattı. Onu düzeltme ihtiyacı kesinlikle hissetmedim.

Henüz nereye gideceğimizi söylemedi – sürpriz olacak – ama umurumda bile değil. İki hafta boyunca bu odada kalabiliriz ve bu sorun olmaz, yeter ki kimse bizi rahatsız etmesin.

Daemon heyecanla başını sallıyor. "İki gün daha. Aylardır sabırsızlıkla beklediğim tek şey bu."

"Demek benimle evlenmekten heyecanlanmıyorsun, sadece balayından heyecanlanıyorsun?" diye alay ediyorum.

Boğazından düşük bir homurtu çıkarır ve kulağımı ısırır. "Sana sürekli söylüyorum, biz zaten bağlandık. Lanet olasıca evlenmemize gerek yok."

Gözlerimi devirdim. O bunu sürekli söylüyor ve bunun iyi bir şey olduğunu kastettiğini biliyorum. Daemon'un kafasında, biz zaten birbirimize olabildiğince bağlıyız ve düşün sadece zor ve pahalı bir karmaşıklık. Muhtemelen ona katıldım, ama Vernallis'in kraliçesi olabilmem için evlenmemiz gerekiyor... ve belki de içimde, büyürken hayalini kurduğum şekilde bağlı olmak isteyen küçük bir insan parçası var.

Bunu dile getirmeden önce, Daemon beni gelin gibi kucaklayıp yatağa taşıyor.

"Dikkat et," diye tıslarım. "Terzi, elbiseyi buruşturmamam için oturmamı bile istemedi. Onu mahvedeceksin."

"Onu senden yırtıp almak için buna değer," diyor, dudakları çıplak omzuma değiyor.

"Olmaz!" diye bağırırım. "Bunu yapmak aylar sürdü. Şimdi mahvedersen, yenisini almak için yeterli zamanımız kalmaz."

Daemon bana kurt gibi sırtarak, sonra kasıtlı olarak yavaşça hareket ederek beni yatağın üzerine yatırır. Altın işlemeli etek, erimiş güneşin birikintisi gibi etrafımda yayılır. "Peki. O zaman giyin," diye mırıldanır.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama o çoktan yatağın ayak ucuna diz çökmüş, ellerini yatağa dayamış, gözlerini benden ayırmadan gövdesini bacaklarımın arasına kaydırıyor ve sonra...

—Tanrım. Parıldayan kumaşın altında kaybolur.

Elleri ayak bileklerimi bulur ve yukarı doğru kayar, derimi izleyerek baldırlarımdan uyluklarıma kadar çıkar. Dudaklarının da aynı yolu izlediğini hissediyorum, nefesi üzerimde esiyor. Dudakları dizimin iç kısmına dokunduğunda —sadece tüy kadar hafif bir öpücük— nabzım hızlanır ve dilini iç uyluklarımdan yukarı doğru sürüklediğinde nefesim kesilir ve parmak eklemlerim beyazlaşana kadar tül eteğimi avuçlarımla sıkıca tutarım.

Daemon'un ıslak dantel külotumun üzerinde dilini gezdirmeden önce bana gülümsediğini hissediyorum.

Kalçalarım istemsizce sarsılıyor ve kumaşın sürtünmesi, ağzının ısı ile birleşince her şeyi daha da yoğun hale getiriyor. Bu his, tüm sinir sistemimi kısa devre yapmaya yetiyor. Vücudumdaki her kas yanıyor, bir sonraki dokunuşu, dilinin bir sonraki acımasız hareketini bekliyor.

Nazik, alaycı yalamalarla daha sert, daha ısrarcı baskılar arasında gidip geliyor, hiçbir şekilde ritim veya akıl sağlığı bulmama izin vermiyor. Nefesimi her kesintiye uğrattığımda, daha da geniş bir gülümsemeyle, sanki tüm çaresiz seslerimi toplayıp, en beklemediğim anda bana geri dinletmek için saklıyormuş gibi. Parmaklarımı altın eteğe o kadar sıkı geçiriyorum ki, parmak eklemlerim çatırıyor ve başım çoktan dönmeye başlamış, görüşüm bulanıklaşıyor.

Daemon parmaklarını külotuma geçirip onu çekip çıkarır ve sonra tekrar içime yakıcı bir öpücük kondurur.

Bacaklarım titriyor, sesim kesik kesik, staccato inlemeler halinde çıkıyor ve Daemon onaylayarak mırıldanıyor, sesim içimde titreşiyor ve sonra dilini tekrar düzleştiriyor, tam da onun için neredeyse zonklayan yerimin üzerine, ve kalbim göğüs kafesime o kadar sert vuruyor ki, ana etkinliğe bile gelmeden bayılacağımdan neredeyse eminim.

İki parmağıyla kıvrımlarımı ayırıyor ve parmak eklemlerine kadar içimi dolduruyor. Parmak uçlarıyla o yeri günahkar bir baskı ile okşuyor ve ağzını klitorisimin üzerine kapatıp önce nazikçe sonra daha sertçe emmeye başladığında, dizlerim bir mengene gibi başını sıkıca kavırıyor ve boğuk bir çığlık atıyorum.

Tüm mahkeme salonunun beni duyabileceğini biliyorum, ama şu anda umurumda bile değil. Vücudum bana ait değil; canlı bir tel gibi, her sinirim gergin ve kıvılcımlar saçıyor.

Bütün vücudum titriyor olsa bile durmuyor, ağzı acımasız ve aç, ta ki karnımdaki kıvrımlar sonunda çözülene ve ben bağırıncaya kadar. Artçı sarsıntılar dalgalar halinde içimi kaplıyor, beynimi ve vücudumu lapa haline getiriyor.

Daemon elbisenin altından yeniden ortaya çıkıyor, yüzü kızarmış ve vahşi, saçları sanki elektrik çarpmış gibi tuhaf açılarda dikilmiş. Sırıttışı hem son derece memnun hem de tamamen çılgın.

"Sen şeytansın," diyorum nefes nefese.

O sadece sırıttıyor, dizimin içini tekrar öpüyor ve ayağa kalkarak üzerime eğiliyor. "Bunu bir teşekkür olarak kabul edeceğim."

Kollarımı boynuna dolayarak onu yatağa çekiyorum, artık metrelerce uzunluğundaki altın rengi kumaştan endişelenmiyorum. Daemon tekrar dudaklarımı ele geçiriyor ve dilinde kendimin tadını alıyorum. Kemerine uzanıyor ve ben de hevesle ona yardım etmek için uzanıyorum.

Kapıda keskin bir vuruş sesi duyulur ve ikimiz de donakalırız, parmaklarımız kemer tokasını çevirirken.

"Siktir git!" diye bağırır Daemon ve hemen yanan bakışlarını bana çevirir.

"Kusura bakma dostum," Kastian'ın sesi kapının diğer tarafından geliyor. "Sizi rahatsız etmek istemem ama aşağıda sizinle konuşmak isteyen bir adam var."

"Siktirip gitsin!" diye bağırır Daemon, daha yüksek sesle. "Ya da sen hallet. Ben meşgulüm."

"Dileklerle ilgili," diye cevaplar Kastian. "Onu görmezden gelemezsin, yoksa..."

"Kötü şans," diye yüksek sesle inlerim, Kastian'ın düşüncesini tamamlayarak. "Lanet olsun."

"Umurumda değil," diye tısladı Daemon. "Şansa ihtiyacımız yok. Beş saniye içinde senin içine girmem lazım, yoksa aklımı kaçıracam."

Boğazımdan çaresiz bir inilti kaçar. Ben de bunu istiyorum, şu anda her şeyden çok, ama mantıklı tarafım bunun mümkün olmadığını biliyor.

"Kas dışarıdaysa, bu, Dessa'yı aşağıdaki kişiyle ilgilenmek için yeterince uzun süre yalnız bıraktığı anlamına gelir. Bu da durumun ciddi olduğu anlamına gelir."

Daemon somurtuyor, ama haklı olduğumu bildiğini anlayabiliyorum. İnleyerek yana dönüyor ve sırt üstü yatarak tavana bakıyor. "Evlenmemize gerek olmadığını söylemiş miydin? Bu düşün sanki bizim dışımızda herkes içinmiş gibi görünüyor."

Oturuyorum. "Biliyorum. Balayına odaklan. Sadece birkaç gün daha ve iki hafta boyunca baş başa kalacağız."

Yarım saniye için sakinleşir gibi görünür, sonra yüzü tekrar kararır ve şiddetle küfür eder. "Siktir lan."

"Ne oldu?"

"Bu akşam anneni ziyaret etmemiz gerektiğini hatırladım."

Ben de kaşlarımı çattım. Evet... Bundan daha kötüsü olamaz herhalde.

DAEMON

Kapıyı o kadar sert açarım ki çerçeveye çarpar. Dışarıda Kastian duvara yaslanmış bizi bekliyor. Karanlık bakışlarımı fark eder ve sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırır.

"Yapma," diye mırıldanarak yanından geçip gittim. "Bunu duymak istemiyorum."

Alix, arkamdaki kapıda belirir, şimdi sade siyah pantolon ve bordo renkli korseli bir üst giymektedir. Omzumun üzerinden Kastian'a el sallar. "Hey! Dessa seni bulabildi mi?"

Cevap vermek için ağzını açar, sonra yine benim somurtkan ifademi fark eder ve ağzını kapatır. *Akıllı adam.*

Odessa ve Kastian için çok mutluyum — kız kardeşimle bağ kuracak birini seçebilseydim, o kişi o olurdu — ama ilişkilerinin ayrıntılarını bilmekten nefret ediyorum. Muhtemelen yılın sadece yarısında karada yaşayabilmeleri iyi bir şey, çünkü ben

Her gece evin diğer ucundan onların seslerini duymak zorunda kalsaydım, aklımı kaçırdım. Şu anda, diğer insanların benim çatımın altında sevişiyor olmalarını bilmek beni özellikle sinirlendiriyor, ama Alix ile beş dakika bile baş başa kalamıyorum.

Koridorda yürürken parmaklarım titriyor. Alix'in dokunuşunun hayali boynumda, köprücük kemiğimde, keşfetmeyi bitiremediğimiz yerlerde hâlâ duruyor.

Balayına odaklan.

Sadece iki gün kaldı ve kimse ve hiçbir şey beni karımı her yüzeyde ve aklıma gelen her pozisyonda becermekten alıkoyamayacak.

"Üzgünüm dostum," diyor Kastian tekrar, yanıma gelerek.

"Zaten yüzlerce dileği gerçekleştirdik," diye mırıldanıyorum. "Bütün ülke, isteyebileceği her şeye sahip. Başka ne olabilir ki?"

"Söylemedi, sadece önemli gibi görünüyordu."

Kısa bir süre başımı sallıyorum. Teorik olarak, geleneksel dileklerin yerine getirilmesinden aslında nefret etmiyorum. Vernallis vatandaşlarının hayatlarını kolaylaştıracak her şeyi yapmaktan mutluluk duyuyorum ve tören dilekleri, ihtiyaç sahiplerinin suçluluk veya utanç duymadan yardım istemesini kolaylaştırıyor. Bu gelenek sayesinde, tüm yerel çiftçiler gelecek yıl için yeni hayvanlar ve tohumlar aldı, köy çocukları yüzlerce yeni oyuncak aldı ve askerlerimiz yeni silahlar ve zırhlar aldı. Muhtaçlar için düzinelerce ev inşa ettik, ihtiyacı olan herkese para veya yiyecek dağıttık ve tren sistemimize daha fazla durak ekledik.

Bunların hepsi değerli projeler ve ben de bunları yapmaktan memnunum... Sadece şu anda yapmak istemiyorum.

"Aslında birinin bizi aramaya gelmesi iyi bir şey," diyor Alix. "Bu geceye kadar yerine getirmemiz gereken iki dilek daha var."

Birinci katın giriş holüne inerken merdivenler ayaklarımızın altında gıcırıyor. Benim büyüdüğüm malikane olan evimiz, her gün daha çok bir saraya benzemeye başlıyor, fazladan odalar sihirli bir şekilde üst üste yığılmış durumda. Bir pencerenin önünden geçerken, Aurelia'nın kulesinin parke taşlı tarafını görüyorum, geçen aydan üç kat daha yüksek, bulutlara doğru uzanıyor.

İki yıl içinde, özellikle de son altı ayda, tek caddeli küçük Stora köyü, orijinal boyutunun üç katına genişledi ve evimiz de buna uygun olarak büyüdü.

İlk olarak ordumuz için bir kışla inşa ettik. Başlangıçta, ordunun çoğunluğunun hala Ellender'in güney ve doğusundaki ana saraylarda yaşayacağını varsaydığımızdan, elli kişinin kalabileceği bir kışla inşa ettik. Savaşta olmayabileceğimizi fark ettiğimizde bu plan suya düştü, ancak hazırlıksız olmak tüm krallığımızı tehlikeye atacaktı. Fox, ordunun eğitimine iyi yağlanmış bir makine gibi başladı ve biz de bir seferde birkaç yüz askeri barındırabilmek için kışlayı, ahırları ve eğitim alanlarını genişletmek zorunda kaldık.

Bir sonraki sorun yiyecek idi. Bu kadar büyük bir ordunun yemek yemesi gerekiyordu, bu yüzden yerel çiftçilerin arazilerini genişlettik ve daha fazla hayvan getirdik. Tüm bu yiyecekleri pişirmek, kışlaları temizlemek ve atların bakımını yapmak için daha fazla hizmetçi tutmak zorunda kaldık, bu yüzden hepsini barındırabilmek için malikaneye bir kanat daha ekledik.

Sonra, tüm bu çiftçiler ve hizmetçiler ailelerini de yanlarında getirdiler, bu yüzden ani yerel çocuk akını için yeni bir okul inşa etmek zorunda kaldık.

Sonra, tüm yeni köylüler kral ve kraliçeyle görüşmek için resmi bir yol istediler, bu yüzden mütevazı oturma odamızın olduğu yere yeni bir taht odası inşa ettik. Taht odası, yüksek tavanları ve yüksek vitray pencereleriyle muazzam büyüklükte. Şu anda, her kırıktan sarkan çam dalları ve kurutulmuş meyve çelenkleriyle Noel için süslenmiş durumda. Sadece iki gün sonra, Alix ve ben o odada evleneceğiz ve aynı törenle Alix resmi olarak Vernallis kraliçesi olarak taç giyecek.

Merdivenlerin altına ulaştık ve giriş salonunda durduk. Etrafıma bakındım, somurtarak. "Dilek tutan adam nerede?"

Kastian kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Burada bekliyordu. Belki biri onu taht odasına göndermiştir."

Solumuzdaki devasa kapalı kapılara doğru dönüp onları iterek açıyorum. Bir adım daha atmadan, mutfak yönünden bir yerlerden adımın haykırıldığını duyuyorum ve donup kalıyorum. *Şimdi ne olacak lan?*

Yemek odasının kapısı açılır ve annem bize doğru koşar, arkasında ise belirsiz bir şekilde mahallenin fırıncısı olarak tanıdığım, kambur ve unla kaplı bir kadın vardır.

tanıdığım mahallenin fırıncısı. İkisinin de yüzleri asık. Annem konuşmadan soruyorum: "Ne oldu?"

"Fırtına geliyor," diyor, ellerini beline koyarak. "Fırtına başladığında kimse günlerce seyahat edemeyecek, bu da diğer krallıklardan gelen tüm konukların zamanında buraya gelemeyebileceği anlamına geliyor." Terör ve sosyal kaygıdan bayılmak üzere görünen fırıncıyı işaret ediyor. "Ayrıca, pastanda bir sorun var."

Alix inler. "Ne oldu?"

"Her şeyi sırayla halledelim," diye araya girdim. "Fırtınadan bahset."

"Kış geldi, bu da *kar yağacağı* anlamına geliyor," diyor annem biraz telaşlı bir şekilde. "Baharda evlenmeyi beklemeliydin, biliyordum."

"Geçen yıl kış yoktu," diye sızlanıyor Alix. "Lanet düştükten sonra, hava bütün yıl güneşli ve güzeldi. Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini nereden bilebilirdik?"

Annem Alix'e döner, yüzündeki ifade bir anda stresten sempatiye dönüşür. "Merak etme, ben hallederim."

"Hava durumunu düzeltecek misin?" diye şüpheyi soruyorum.

"Evet! Yani, hayır, Aurelia halledecek. Bir daha bu konuyu düşünme, ben halledeceğim."

Yüzümü buruşturuyorum. Aurelia'nın çok fazla büyüğü var, ama havayı değiştirmek neredeyse imkansız bir görev. Bunu daha önce bir kez denedi ve Fox ısrarla durmasını söyledi. O hiçbir şey için heyecanlanmaz, bu yüzden hepimiz bunu ciddiye aldık. Anneme bu gerçeği hatırlatmak istiyorum, ama Alix o kadar rahatlamış görünüyor ki, ağzımı kapalı tutuyorum.

"Pastanın nesi var?" diye soruyorum, fırıncıya dönerek.

Kadın ellerini ovuşturur. "Çok üzgünüm, Majesteleri! Pastayı evde yapıyordum. Şekerim bitti, birkaç saatliğine köye şeker almaya gittim, döndüğümde pasta mahvolmuştu."

"Nasıl mahvolmuş?" diye soruyor Alix.

"Biri pencereden bir taş attı ve pastayı parçaladı.

Pasta yere düştü. Çok üzgünüm."

"Başka bir tane yapamaz mısınız?" diye soruyorum. "Düğüne hala birkaç gün var."

Fırıncı utanmış görünüyor. "Yapabilirim, ama malzemeler çok pahalıydı. Her şeyi kendim yenilemeyi göze alamam."

Onu eliyle uzaklaştırırım. "Para önemli değil. Zamanında yapabilirseniz başka bir pasta için ödeme yaparız. Anne, sen..."

"Tabii ki," der annem. Fırıncının koluna uzanır ve onu mutfağa doğru çeker. "Gel, sana parayı bulayım da hemen başlayabilirsin."

"Biri pastacının penceresine taş atıp pastamızı mahvetmiş mi?" Alix, pastacı ayrılır ayrılmaz sorar. "Bunu kim yapabilir ki?"

Elimi sırtına koydum. "Endişelenme, Peaches. Hadi, yerine getirmemiz gereken bir dilek daha var."

Taht odasına geri dönüp kapıları açtık. İçeride, altın tahtların gölgesinde orta koridorda duran iki adam vardı. Biri, kambur sırtlı, yaşlı, saçları grileşmiş bir Fae adamdı. Diğeri ise başımın belasıydı.

"Connell!" diye bağırdım, sesim odada yankılandı. "Burada ne işin var?"

Yaşlı adam sesimi duyunca irkilir, ama Connell sadece bize doğru döner ve sırtarak "Günaydın!" der.

Sabah değil, en iyi ihtimalle öğleden sonra, ama Connell işte böyle biridir. Çoğu zaman gökyüzünün rengini bile bilmediğinden eminim.

Misafir ile mahkum arasında bir yerde olan Connell'in varlığı, Odessa ve Kastian'ın bu yılın başlarında Hydratta'ya yaptıkları geziden kaynaklanan birçok sorundan sadece biri. Diğer sorunlar ise, en yakın komşu ülkemizi artık ahlaki değerleri şüpheli yeni bir kraliçe yönetiyor olması ve en iyi arkadaşım ile kız kardeşimin her yıl altı ayını lanetli gemilerinde geçirmek zorunda olmaları.

The Sea Witch'in eski kaptanı James Connell, bir insan. En azından eskiden öyleydi.

Buraya taşındığından beri, onun 1800'lerin sonlarında Alix'in dünyasında bir yerde doğduğunu öğrendik. Ellender'a kazara geldiğinde yirmi üç yaşındaydı. Fırtınada kaybolan bir İngiliz ticaret gemisine kaçak olarak binmiş ve daha sonra

Kastian ve Odessa'nın şu anda bağlı olduğu geminin kaptanı oldu.

Kaptanlığını Kastian'a devrettikten sonra, Connell ölümsüzlüğünü kaybetti - en azından öyle düşünöyoruz. Bir zamanlar onu etkileyen lanet Kastian'a geçtiği için, bu konuda mümkün olduğunca çok şey öğrenmemiz gerekiyor. Connell, gidecek başka yeri olmadığı için ve yaşlanmaya başlayıp başlamadığını veya lanetin onu etkilediğine dair başka belirtiler gösterip göstermediğini görmek için onu gözetim altında tutmanın en iyisi olduğuna karar verdiğimiz için Vernallis'te yaşıyor.

"Misafirini eğlendiriyordum," diyor Connell neşeyle. "Onu bu kadar uzun süre bekletmek kötü bir misafirperverlik, sence de öyle değil mi? Pek krallara yakışır bir davranış değil."

Yanımda Kastian dişlerini gıcırdatıyor. "Jett nerede?"

Connell omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Umurumda da değil. Her an, asi suikastçımızın nerede olduğunu bilmemi bekleyemezsin."

Yaşlı adam "suikastçı" kelimesini duyunca sertleşir ve Connell'den bir adım geri çekilirken gözleri büyür. Yorgun bir şekilde başımı sallayıp iç çekerim. Jett bir suikastçı değildir - genellikle - ama şu anda bunu belirtmenin bir anlamı yok gibi görünüyor. "Aslında hayır. Onun nerede olduğunu bilmenizi beklemiyoruz; o *sizin* nerede olduğunuzu bilmeli."

Connell, Jett'in sorunu olmalı — sonuçta, onu buraya getiren oydu. Bu, Jett'in eve bir sokak köpeği getirip, o köpeğin bir kurt olduğu ortaya çıkmasına benziyor. O artık Jett'in sorunu ve eğer birini ısırsa, sorumlu olan Jett olacaktır.

Kas öne çıkar. "Tamam. Benimle gel. Jett'i bulmaya gidiyoruz."

Connell teatral bir şekilde iç çeker. "Tamam. Yeni insanlarla tanışmaya çalıştığınız için bir adamı suçlayamazsınız; hepiniz çok sıkıcı insanlarsınız." Kastian, Connell'ı odadan çıkarırken ve kapıyı arkasından kapatırken, Alix ve beni yaşlı adamlarla yalnız bırakırken ben kaşlarımı çatırım.

Ona dönerek, "Bunun için özür dileriz," derim.

Adam şiddetle başını sallır. "Hayır, hiç de değil, majesteleri," der, eğilerek. "Benim adım Nikolas. Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim."

Aslında başka seçeneğimiz olmadığını belirtmek isterim, ama kendimi tutuyorum. Bunun yerine, "Sizin için ne yapabiliriz?" diye soruyorum.

Adamın yüzü acıdan buruşur, yaşlı yüzündeki kırışıklıklar daha da belirgin hale gelir. Böyle görünmek için gerçekten çok yaşlı olmalı. Fae'ler de sonunda yaşlanır, ama bu yüzyıllar sürer. Nikolas bin yaşın üzerinde olmalı ve bu yüzden ne kadar zayıf görünürse görünsün hafife alınmamalı. Yine de, Nikolas'ın gerçekten bayılabileceğini düşündüğüm bir an gelir ve en yakın sandalyeyi işaret ederim - ki bu sandalye benim tahtımdır. Oturmaz. Bunun yerine, dua etmek veya yalvarmak üzere olan biri gibi ellerini göğsünün önünde birleştirir.

"Başka seçeneğim olsaydı burada olmazdım," diye fısıldıyor ve kubbe şeklindeki, yarısı inşa edilmiş tavanımızın akustiği bile onun sözlerini daha az çaresizce duyulacak kadar yüksek sesle yansıtmıyor. "Yardıma ihtiyacım var."

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışıyorum, ama Alix hemen yumuşuyor. Ağırlığını bir bacağına verip başını eğiyor. "Ne konuda?"

"Torunlarım kayıp," diyor Nikolas, botlarına bakarak.

Bekliyorum, ama o daha fazla ayrıntı vermiyor, ben de boğazımı temizliyorum. "Onları en son ne zaman gördün?"

Soruun basitliğine şaşırmış gibi gözlerini kırıştırır. "Dün, akşam yemeğinden hemen sonra. Derslerini bitirmişlerdi ve dükkânımın arkasındaki sokakta oynuyorlardı. Her zamanki gibi erken kapattım, onları eve bırakmak için, ama dışarı çıktığımda gitmişlerdi." "Gitmişlerdi" derken sesi çatlar.

"Arkadaşlarına sordun mu? Bazen çocuklar kaçarlar..." diye başlar Alix.

"Kaçmazlar," diye ısrar eder Nikolas, sesi yükselir. "Gidecek hiçbir yerleri yok. Ebeveynleri iki yıl önce öldü ve benim onlar için tek aileleri benim."

"Dün gece kaybolduysalar, neden şimdi bize geliyorsunuz?" diye soruyorum, en yakın vitray pencerenin dışındaki gökyüzüne bakarak. Öğleden sonra. Eğer doğruyu söylüyorsa, çocuklar neredeyse 24 saattir kayıp.

Nikolas boğazını temizledi. "Önce yerel muhafızlara gittim. Aramaya yardım ettiler ama hiçbir şey bulamadık. Sonunda, askerlerinizden biri beni komutanıyla konuşmaya gönderdi."

"Fox mu?" diye soruyorum. Benim dışımda tek komutanımız o.

Nikolas başını sallıyor. "Evet. Doğrudan size gelmemi söyledi."

Hafifçe kaşlarımı çattım. Fox, dünyadaki en yakın dört arkadaşımdan biridir, ama pek sıcakkanlı bir adam değildir. Bu yaşlı adama acıyarak onu Alix ve bana göndereceğini hiç beklemiyordum. Ona bunu sormam gerekecek.

"Çocukların isimleri ne?" diye sorar Alix.

"Archer ve Gwen," diye cevaplar. "Archer on iki, Gwen sekiz yaşında." Bakışları umut ve dehşet arasında gidip gelir. "Lütfen. Onları bulmama yardım etmelisiniz."

Alix elini uzatıp Nikolas'ın omzuna koyar. "Araştıracacağız," der ve adamın rahat bir nefes alırken dizlerinin biraz titrediğine yemin edebilirim. "Sizden başka, onları en son gören kişi kimdi?"

Bir an düşünür. "Sanırım öğretmenleri. Köyün merkezindeki yeni okulda okuyorlar. Öğretmenlerinin adı Madam Merriweather."

"Tamam. Bize bir dakika verin, hemen döneriz." Alix'in beni takip etmesi için başımı yana çeviriyorum.

Alix, Nikolas'ın omzuna bir kez daha hafifçe vurur, sonra beni takip ederek "taht odası"nın sunduğu tek mahremiyet alanı olan, eğri bir duvar halısının arkasındaki yarı bitmiş bir oyuğa doğru gider.

"Ne diyeceğini biliyorum," diye fısıldadı Alix, benden önce davranarak. "Bunun için vaktimiz yok."

Kafamı sallıyorum. "Söylemek istediğim o değildi. Elbette ona yardım etmeliyiz, hem dilek zamanında resmi bir istek olduğu için hem de iki kayıp çocuğu görmezden gelemeyeceğim için."

Hafifçe gülümser. "Oh. Tamam, iyi. O zaman sorun ne?"

"Anneni ziyaret etmekten vazgeçebilir miyiz diye soracaktım. Düğüne çok az zaman kaldı ve o çocuklar kayıp kaldıkça zarar görme olasılıkları artıyor. İnsanlar alemine seyahat etmekle zaman kaybedemeyiz."

Alix kaşlarını çattı. "Kahretsin, sürekli unutuyorum. Yemin ederim, bilinçaltımda bu geziyi engelliyorum."

"Yani gitmemiz gerekmiyor mu?"

Dudaklarını ısırır. "Hayır... gitmeliyiz. En azından ben gitmeliyim. Sadece Noel için annemi ziyaret etmekle kalmayacağım, düşün için büyükannemi de buraya getireceğim ve o benim olmadan portaldan geçemez."

Elini uzatıp, hem yaşlanmasını engelleyen hem de istediği zaman dünyalar arası portalları açabilmesini sağlayan sihirli bir iz bırakan kolyeyi parmaklarıyla okşadı. Bu, kardeşimin icat ettiği tek iyi şey.

"Yardım etmemiz *gerek*." Gözleri benimkilere doğru kayıyor, karanlık ve acil. "Ama aynı zamanda annemi hayal kırıklığına uğratmak da istemiyorum. Zaten senin var olmadığını şüpheliyor, onun 'İrlanda'da yaşadığıma' inanmasını daha ne kadar sürdürebilirim bilmiyorum." Parmaklarıyla tırnak işaretleri yapıyor.

Bu düşünce aklımızı meşgul ediyor: Ya çocukların gözetimimiz altında kaybolmasına izin veren türden yöneticiler olacağız, ya da siyasi bir kriz yüzünden kendi annesini terk eden türden bir kız olacağız. Üçüncü bir seçenek var mı?

"Belki ikisini de yapabiliriz?" diyorum, ama bunu söylerken bile buna inanmıyorum.

Bana bir şekilde hem sevgi dolu hem de öfkeli bir bakış atıyor ve başını sallıyor. "Hayır, tek yapabileceğimiz şey benim annemi ziyarete gitmem ve senin burada kalıp çocukları bulman. Bu mükemmel bir çözüm değil ve annem kesinlikle seni uydurduğumu düşünecek, ama..." diye devam ediyor ve omuz silkiyor.

Yüzümü buruşturuyorum. Haklı, ama bu aynı zamanda önümüzdeki bir iki gün boyunca birlikte geçireceğimiz zamanı daha da kaybedeceğimiz anlamına geliyor. Bu gidişle, onu bir dahaki sefere düşünümüzde göreceğim.

"Balayına odaklan," diyor Alix, sanki aklımı okumuş gibi. "Sadece iki gün kaldı."

İnliyorum. İki gün hiç bu kadar uzun gelmemişti.

ALIX

Kafam gölün yüzeyinden çıkar ve nefes almaya çalışırım.

Gözlerimdeki su birikintisini silemeden, bir araba kornası iki kez çalıyor ve ben yukarı bakıp tanıdık kırmızı bir spor araba görüyorum.

"Ali!" Nana açık penceresinden bağılıyor. "Arka koltukta havlu ve temiz giysiler var. Çabuk giyin de sana sarılayım."

Bana Ali diyen tek kişi Nana'dır ve bunu duymak bana nostalji yaşatır. Gülümserim ve su içinde ona doğru yürürüm.

Ellender ile insan dünyası arasındaki geçitler her zaman su içinde değildir, ama benim için en uygun geçit arka bahçemizdeki gölette bulunmaktadır. Bu geçit, New York'un kuzeyindeki bir otoyolun kenarındaki küçük bir gölde açılır ve ne yazık ki bu, dünyalar arasında geçiş yaparken her zaman sıırıslıkam olduğum anlamına gelir.

En azından gölet donmamış, bu konuda biraz endişelenmiştim. Vernallis'teki evimizin arkasındaki geçit, etrafındaki zemin ne kadar soğuk olursa olsun asla donmaz

ama insan dünyasında da böyle olacağından emin değildim. Görünüşe göre öyle, ama buz olmasa da, yine de New York'ta Aralık ayı ve hava çok soğuk.

Nana'nın arabasına ulaşip arka yolcu kapısını açıyorum. Islak gömleğimin düğmelerini açmaya çalışırken, soğuktan ve gülümsemekten yanaklarım ağrıyor. Gömleğimi çıkarıp Nana'nın benim için hazırladığı kuru pamuklu tişörtü giyiyorum. Kumaş nemli cildime yapışıyor.

"Bu göletin bulunduğu araziye satın alabilir miyim diye bir bakmalıyım," diye mırıldanıyorum, dar arka koltukta garip bir şekilde kıvrılırken, dirseğimi pencereye vurup sönük bir ses çıkarıyorum. "Buraya bir ev yapardım, böylece giyinmek için daha iyi bir yerim olurdu."

"İyi fikir," diyor Nana düşünceli bir şekilde. "Bakayım ne yapabilirim."

Gülümsüyorum çünkü onun ciddi olduğunu biliyorum. Nana, günümüzün en ünlü yazarlarından biri, ancak son birkaç yıldır bu ününe yakışır bir hayat sürüyor. On yıllar boyunca duygusal olarak geçmişine takılıp kalmış ve muazzam servetinden tek kuruş bile harcamamıştı.

Şimdi, Ellender'ı keşfettiğimden ve Nana'nın deli olmadığını bilen biriyle deneyimlerini paylaşabildiğinden beri, nihayet yeniden yaşamaya başladı. Çok seyahat ediyor, çoğunlukla insan dünyasında, ama ara sıra Ellender'e gidip geliyor. Sonunda Ironhill'deki tehlikeli eski evini devlete sattı ve New York'un kuzeyinde güzel bir Viktorya dönemi konağı satın aldı. Hiçliğin ortasında yaşamamanın mahremiyetini sevdiğini iddia ediyor, ama ben bu bölgenin en çekici yanının portala yakınlığı olduğunu biliyorum.

Giyindikten sonra arka koltuktan inip arabanın etrafından dolaşarak sürücü tarafına geçiyorum. Nana kapısını açıp dışarı çıkarak bana sarılmak için geliyor. "Seni özledim Ali kızım."

"Ben de," diyorum boğuk bir sesle. Uzun bir saniye sonra ondan uzaklaşıyorum. "Telefonumu getirdin mi?"

"Torpido gözünde."

"Tanrıya şükür, yoksunluk belirtileri yaşıyorum."

İkimiz de arabaya binerken gülüyor. "Gerçek sihrin iPhone'unun yerini alacağını düşünürsün."

"Öyle düşünürsün," diye onaylıyorum, "Ama hayır, onu özledim. Dopamin ihtiyacımı gidermem lazım."

Nana hafifçe gülüyor ve radyoyu açıyor, sonra arabasını gölden uzaklaştırıp yoğun otoyola çıkan küçük toprak yola dönüyor.

Torpedo gözüne uzanıp telefonumu çıkarır ve güç düğmesine basarım. Ekran yumuşak mavi bir ışıkla yanar. Bir an için heyecanlanırım, ama hemen ardından bir düzine mesaj arka arkaya gelmeye başlar. Hepsi annemden gelmiştir. İç geçiririm. "Ve her şey mahvoldu."

İki yıldır tam anlamıyla başka bir dünyada yaşıyorum ve annem hala hiçbir şeyin farkında değil. Nana ve ben ona söylemenin iyi bir fikir olmayacağı konusunda hemfikiriz. Bizim iyiliğimiz için, elbette, bunu kanıtlamamız için yeterince beklemeyecek ve bizi yastıklı hücrelere kapatmaya çalışacaktır.

Şimdi, annem benim İrlanda'da kötü cep telefonu hizmetiyle yaşadığımı ve sadece evden çıkıp market alışverişine gittiğimde konuşabildiğimi düşündüğü için, her hafta portaldan gidip gelmek zorundayım. Daemon'un varlığını biliyor, ama onun teknolojiden nefret eden ve eski bir İrlanda kalesinde yaşayan inzivaya çekilmiş bir milyarder olduğunu düşünüyor. Bu fikri en sevdiğim aşk romanlarından birinden çalmış olabilirim... ve aslında, gerçeklerden o kadar da uzak değil.

En azından insan dünyasından nispeten temiz bir şekilde kopabildim ve annem benim tek gerçek sorunum. Daemon beni ilk bulduğunda, evliliğim sona eriyordu, arkadaşım ve işim yoktu. Kaybolduğumda bunu fark eden veya umursayan annem ve Nana dışında kimse yoktu. Bu nedenle, parasız bir müzisyenden Fae kraliçesine dönüşümüm, çoğu insan için olabileceğinden çok daha sorunsuz oldu.

Sanırım daha kötüsü de olabilirdi.

"Peki," diye iç çekerek, otoyolda ilerlerken koltuğuma yaslandım.

"Neler kaçırdım?"

"İlginç bir şey yok," diyor Nana ilgisiz bir şekilde. "Dünya her zamanki gibi yanıyor."

"Annem çok konuşkan görünüyor," diyorum ve Nana'nın birçok mesajı görmesi için telefonumu ona gösteriyorum. "Bir şey mi oldu?"

"Annenin keyfi yok." "Ne var ki bunda?"

Gölümsüyor. "Yani, her zamankinden daha kötü. Kevin'ın ilk evliliğinden olan kızı Noel için onlarda kalıyor ve anneni delirtiyor. Onu mutlu eden tek şey, senin ve Daemon'un ziyareti... Bu arada, o nerede?"

İç çekiyorum. "Gelmedi. Hala düğün hazırlıkları var ve köyden bazı çocuklar kayboldu."

Nana iç çeker. "Bir bahane düşünmeye başlasak iyi olur, annen onunla tanışmanı engellediğin için mutlu olmayacak... yine."

"Kaçmıyorum," diye yalan söylüyorum. Nana bana inanmaz bir bakış atıyor ve ben yüzümü buruşturuyorum. "Tamam, biraz kaçıyorum. Annem, 'İrlanda'ya' ani taşınmamdan dolayı zaten şüpheleniyor. Daemon'u sorguya çekeceğinden ve onun normal insan sorularını cevaplayamayacağından korkuyorum. Onu hazırlıyorum ama insan dünyasındaki tek anlamlı deneyimi I. Dünya Savaşı sırasında olan ölümsüz bir Fae erkeğine havaalanı gibi temel şeyleri açıklamak ne kadar zor, biliyor musun?"

Nana uzanıp bacağıma hafifçe vurur. "Peki, bir bahane düşünmek için birkaç saatin var. Philadelphia'ya geri dönmek o kadar sürer."

"Ona söylememiz gerektiğini düşünmeye başladım," diyorum.

Nana yüzünü buruşturur. "Öyle düşündüğüne sevindim, çünkü dürüst olmak gerekirse, daha ne kadar seçim şansın olacağını bilmiyorum. Tabii ölümünü sahte göstermeyi düşünmüyorsan."

Ben gülüyorum ama Nana gülmüyor. O şaka yapmıyor.

Nana'nın arabası annemin mahallesine girerken gürültü yapıyor. Burası o kadar agresif bir banliyö ki, HOA muhtemelen geri dönüşüm kutunuz devrilirse uyarı ateşi açan dronlara sahiptir.

Mükemmel küp şeklinde kesilmiş çitlerin önünden geçiyoruz, her ev senkronize Noel ışıklarının ağırlığı altında eziliyor. Annemin evi en kötüsü: bej renkli tuğladan yapılmış, ışıklı ren geyiği ordusu ve üç metrelik şişirilebilir Noel Baba ile o kadar ürkütücü ki, geceleri canlanıyor diye şüpheleniyorum. Posta kutusunda bile ışıklar var. Onları nereye takmış olabilir?

Nana, araba yoluna girdiğimizde burnunu çekerek, göz kamaştırıcı süslemelerden gözlerini korumak için eliyle gölge yapar. "Bu yıl kendini aştı," diye mırıldanır ve bunun bir iltifat mı yoksa yardım çağrısı mı olduğunu anlayamam.

"Aslında, annemin en iyi özelliklerinden biri, Noel'i sevgiyle kutlamasıdır diye hep düşünmüşümdür," diye yorum yapıyorum, arabadan inerken. "Ben bunu seviyorum. Ellender'da Noel kutlanmaz. Yani, Yule vardır, ama o çok daha az... ticari."

Zili çalana kadar, ön kapı açılır ve annem — saçları mükemmel bir şekilde taranmış ve topuklu ayakkabılarla — bizi içeri davet ederken, aynı anda hoparlörden birine talimatlar verir. "Hayır, Kevin, pilotun ne dediği umurumda değil, sekiz saat boyunca havaalanı barında oturup durma, bir sonraki uçağa bin."

"Ne yapmamı istiyorsun bilmiyorum, Iris," diye cevaplar Kevin sabırla, sesi hoparlörden yüksek sesle duyulur. "Sonraki uçak yok. Dışarıda kar fırtınası var. En az 24 saat boyunca havaalanından hiçbir uçak kalkmayacak."

"O zaman araba kiralay ya da birine rüşvet ver, bilmiyorum!"

Telefonuna, sanki kış havasını o icat etmiş gibi öfkeyle bakıyor. "Noel geldi!" Nana, selam vermek için yaptığı küçük öksürüğü yapıyor. En yakın hediye çantası yığını ile poinsettia çiçekleri arasında kendime yer bulmaya çalışıyorum, böylece "merhaba" diyebileyim, ama annemin dikkati tamamen telefonuna odaklanmış durumda.

Yukarıda ani bir gürültü duyulur, ardından acıklı bir çığlık. Annemin gözleri seğirir ama bağırmaya devam eder. "Affedersiniz

"Ben" diyor ve sessiz düğmesine basıyor. "Ruby, eğer bu ses benim Noel köyümün devrilmesi sesiyse, hayatının geri kalanında bulaşıkları elle yıkayacaksın!" diye bağıyor, sonra sessizliği kaldırıyor. "Hayır, sen değil Kevin, çocuğa söylüyordum." Bir duraklama. "Senin çocuğuna" diye ekliyor, anlamlı bir şekilde.

Merdivenlere doğru kıvrılarak ilerlerken, cilalı ahşap üzerinde çoraplarım kayıyor ve merdiven sahanlığına bakıyorum. Üniversite öğrencisi üvey kız kardeşim Ruby, küçük bir köpek büyüklüğünde beyaz bir tavşanı kucaklamış duruyor. Minyon ve sarışın, siyah mini elbise giymiş, keskin siyah göz kalemi ve kırmızı-siyah çizgili tayt giyiyor. Tavşanı da ona uyan çizgili bir kazak giyiyor. On dokuz yaşında benden çok daha havalı ve açıkçası ondan biraz korkuyorum.

"Selam," diyorum rahat bir şekilde.

Ruby çenesini kaldırır. "Selam. Milyarder nerede?"

"Burada değil," diye iç geçiririm.

Bana bir bakış attı, sonra omuz silkti. "Bu çok kötü."

Evet, berbat. Gerçekten berbat.

"Kaçtığını duydum," diyor Ruby. "Çok havalı. Iris bütün öğleden sonra öfkeyle düğün mekanlarını Google'da arıyordu."

Neredeyse gülecektim ama bunun yerine gergin bir hıçkırık çıktı. "Düğün mekanları mı?"

"Evet. Hazır ol, ziyaretin sırasında burada düğün yapman için sana tuzak kurmak istiyor... ama erkek arkadaşın burada olmadığına göre, sanırım bu mümkün değil. İyi şanslar."

"Evde kalmalıydım," diye inlerim, daha çok kendime değil Ruby'ye.

O yine de cevap verdi. "Evet, muhtemelen. Ben de burada olmazdım ama tüm yurt tatil için kapandı. Bu yasadışı olmalı, insanlar orada yaşıyor. Neyse. Hemen geliyorum, sadece Thackeray'i kaldırmam lazım." Sırtarak, benim çocukluk odama girip kaybolur, odayı ele geçirmiş gibi görünüyor. Bu gece nerede uyuyacağım diye merak ederim, ama çok da umursamıyorum.

Mutfığa geri döndüğümde, Nana kendine şüpheli derecede koyu renkli bir şey dolduruyordu — kahve olabilir, ama daha çok

çoğunlukla viski. Annem nihayet telefonu kapattıktan sonra, telenovela dizilerindeki gibi melodramatik bir iç çekişle bana dönüyor.

"Alixandrea," diyor, ismimi üç ayrı heceye ayırarak. "Geç kaldın. Ve ıslaksın. Ve Daemon'u getirmedin."

"Islak değilim," diye somurtarak itiraz ediyorum. Değilim, en azından artık değilim.

Saçlarım arabada tamamen kurudu. Çoğunlukla.

Bir kucaklaşma ya da en azından koluma hafifçe vurmasını bekliyorum, ama bunun yerine bomba arama köpeği gibi etrafımda dolanıyor. Darbeye hazırlıyorum kendimi.

"Sana mesaj attım," diyor, kanıt olarak telefonunu sallayarak. "Birkaç kez. Bazılarımız önceden plan yapar, biliyorsun."

"Biliyorum," diyorum, ama o bunu hiçe sayıyor.

"Onun burada olacağını düşünerek tüm hafta sonunu yeniden düzenledim. Masaya fazladan bir yer bile ayırdım. Gelmeyecekse bana daha önce söyleyebilirdin."

Ellerimi ovuşturuyorum. "Üzgünüm. Düşünde bazı sorunlar çıktı ve evde sorumlulukları var, bu yüzden..."

Annemin gözleri kısılr. "Eğer şimdi önceliklerini doğru belirlemezse, asla belirleyemez." Topuklarını döndürür ve yemek odasına doğru yürür.

Nana gözlerimi yakalıyor ve kupasını uzatıyor. "İster misin?"

Kafamı sallıyorum. "Henüz değil. Bu sorgulama için ayık olmam lazım."

Nana omuz silkiyor. "O zaman bana daha çok kalır."

İkimiz de annemin peşinden oturma odasına giriyoruz.

"Kevin nerede?" diye sorarım, dikkatleri kendimden uzaklaştırmaya çalışarak. "Kar fırtınası olduğunu mu söyledi?"

Annem kaşlarını çatır. "Geçen hafta iş gezisi vardı, ama hava o kadar kötü ki hâlâ Boston'da mahsur kaldı. Ona arabayla gitmesi gerektiğini söyledim."

"Üzgünüm," diyorum içtenlikle. "Yani Noel'de eve gelemeyecek mi?"

Dudakları ince bir çizgiye dönüşür. "Hayır. O zaman bu hafta ikimiz de bekâr kalacağız."

"Mmm," diye yanıt veriyorum, kesin bir şey söylemeden. Ona bütün hafta kalmayacağımı, sadece bu gece kalacağımı... ve belki de o kadar bile kalmayacağımı söylemek için en uygun an değil gibi geliyor.

Öğleden sonranın geri kalanı neredeyse normal geçer. Daemon'un burada olmadığı için ilk başta hayal kırıklığına uğrayan annem sakinleşir. Yine de akşam yemeği gergin geçer. Masada sadece dört kişi olmamıza rağmen altı kişilik yer hazırlanmıştır ve annem boş sandalyelere bakıp somurtmaya devam eder.

Bana düğünle ilgili sorular soruyor — tarih, renkler, Daemon'un ailesinin "asil kanı" olup olmadığı — ve verdiğim her cevap onu daha da kızdırıyor gibi görünüyor. Nana konuyu saptırmaya çalışıyor, ama annemin kararlılığı sarsılmaz. Ruby ve tavşan — annem Kevin'ın boş sandalyesinde oturduğunu fark etmiyor bile — sessizce yemek yiyorlar, ara sıra hapishaneden kaçış planı yapıyormuş gibi bakışlarını değiştiriyorlar.

Tatlıdan sonra annem beni oturma odasına kadar takip ediyor ve dramatik bir şekilde kanepeye oturup yanındaki yastığı okşuyor. Oturuyorum. Elimi eline alıyor. "Alixandrea," diyor, "ben senin annenim."

"Oh, bunun farkındayım anne." *Bu konuda başka seçeneğim yoktu.*

"Öyle mi? Emin değilim."

İç çekip ellerimi onun elinden çektim. "Ne demek istiyorsun?"

"Kaçıyorsun. Peki. Benim tercihim değil, ama sen bir yetişkinsin."

"Öyle mi? Çünkü bu konuşma sanki beni hala on beş yaşında bir çocukmuşum gibi görüyormuşsun gibi geliyor."

"Yetişkin bir kadın olduğumu biliyorum, ama yine de annen olarak düğününün bir felaket olmaması için bunu sağlamak benim hakkım, hayır, görevim. Benim gelinliğimi giyebilir miyim diye bile sormadın."

Gözlerimi kırkıyorum. "Anne, bizim tarzımız pek aynı değil. Açıkçası sormak aklıma gelmedi. Bedenlerimiz aynı mı ki?"

"Sana uyması için tadil ettirebiliriz. Eminim bel kısmını genişletebilirler."

Gözlerimi o kadar sert çeviriyorum ki, yapışmadıklarına şaşıyorum. "Hangi elbiseyi kastediyorsun? Babamla evlendiğinde giydiğin mi, yoksa Kevin'la evlendiğinde giydiğin mi?"

"Baban, tabii ki." Sesi incinmiş. "Tanrım, Alixandrea, benimle konuşma şeklin sanki ben bir canavarmışım gibi."

Derin bir nefes alıp, yıllık aile şehitlik geçit törenine hazırlanıyorum. "Sen canavar değilsin anne. Sen sadece..." Mayın tarlası olmayan bir bitiş çizgisine ulaşmaya çalışıyorum.

O, gizlemeye çalışmadan beklentiyle dudaklarını büzerek bekliyor.

"...tatillere gerçekten çok heveslisin," diyorum. "Noel zamanı olduğu için düğünle ilgili endişelenmek istemeyeceğini düşündüm."

Ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılır, en ufak bir gülümseme belirir. "Eh, ilgilenmek bir annenin görevidir. Öyleyse karar verilmiştir. Elbiseyi giyeceksin, böylece en azından sergileyebileceğim fotoğraflarım olur."

Gözlerimi kırıştırırım. "Ne? Hangi elbise?"

"Elbise," diye tıslar, her harfi bir tehditmiş gibi telaffuz eder. "Benim elbisem."

"Hayır. Üzgünüm ama benim zaten bir elbisem var."

Bana sert bir bakış attı. "Zaten bir elbise seçtin. Ben olmadan."

Tanrım, yine başlıyoruz. "İlk düğünüm için elbise alışverişini hatırlıyor musun? Gerçekten o zamanın iyi bir zaman olduğunu mu düşündün?"

Alaycı bir şekilde güler. "O çok değerli bir anıydı."

"Travmatik bir deneyimdi. Ortaokulda mayo alışverişi yaptığımız günleri hatırlattı bana."

"Abartıyorsun."

"Hayır, değilim. Neyse, elbiseyi İrlanda'da diktirdim, seni davet edemezdim."

Gözlerimi onunla buluşturur ve annelik suçluluk duygusunu bir kuşatma için topladığı açıktır. "En azından bir bakayım."

"Yanımda getirmedim," diyorum çabucak.

Gözlerini devirdi. "Tabii ki. Fotoğrafını göster."

"Fotoğrafım yok. Kameram bozuldu." Bana kaşlarını çatıyor ve yalanımın çöktüğünü hissedebiliyorum. Bir şeyler, herhangi bir şey bulmak için çabalıyorum. "Ayrıca, uğursuzluk getirir," diye ekliyorum çaresizce.

"O damat için, anne için değil," diye tersler.

Yardım için Nana'ya bakıyorum, ama Nana aniden pencerenin dışındaki parıldayan Noel ışıklarına hayran kalıyor ve gözlerime bakmayı reddediyor.

Annemin gözleri kısılr. "Biliyor musun, bazen bize doğruyu söylediğinden bile şüphe duyuyorum."

Midem bulanır. "Ne hakkında?"

Manikürlü elini sallıyor. "Hepsi! İrlanda, o adam, geleceğin. Neredeyse hiç aramıyorsun, neredeyse hiç mesaj atmıyorsun. Bazen haftalarca ortadan kayboluyorsun. Bu normal değil, Alixandrea."

"Sadece meşgulüm," diyorum yetersiz bir şekilde. "Ve neredeyse hiç cep telefonu sinyali almıyoruz, sana sürekli söylüyorum."

Annem ısrarla devam eder. "Ve bu adam, Daemon. Onunla hiç tanışmadım. Sosyal medyada hesabı yok. LinkedIn hesabı bile yok! Bu yüzyılda kim LinkedIn hesabı olmaz ki?"

Daemon'un LinkedIn kullandığını hayal ederek burnumdan soluyorum, ama annemin ifadesi daha da soğuklaşınca hemen pişman oluyorum.

Annem saldırır. "Gördün mü, sen bunu ciddiye bile almıyorsun! Neyin var senin? Uyuşturucu mu kullanıyorsun?"

Sol gözümün arkasında bir baş ağrısı hissediyorum. "Sana uyuşturucu kullanıyor gibi mi görünüyor?"

Ayağa kalkar ve öfkeyle odada dolaşmaya başlar. "Nereden bileyim? Hiçbirimizin tanımadığı bir adamla, hiçbirimizin gitmediği bir ülkede evleniyorsun. Onunla tanışmak istiyorum sadece, Alixandrea. Kurduğun hayatı görmek istiyorum."

Bir an için suçluluk duygusu hissediyorum. Sonra hatırlıyorum: Annemi "hayatıma" davet edersem, nişanlımın insan olmadığını ve yakın arkadaş çevremde bir grup kaçak Fae mahkum ve bir siren olduğunu keşfedecek.

"Söz veriyorum, yakında onunla tanışacaksın. Ocak ayında tekrar ziyarete gelsek nasıl olur?"

"Bu yeterli değil," diyor, sesi kendi adaletsizlik duygusunun gücüyle titriyor.

"Anlamadım? Bu ne demek?"

Nana sonunda araya girer. "Iris, kıza biraz müsaade et. Uzun bir yolculuk yaptı. Akşamı keyfini çıkaralım, olur mu?"

Annem daha dik oturur, elleri yumruk olur. "Neler olduğunu açıklamayacaksan ya da nişanlını buraya getirip benimle tanıştırmayacaksan, o zaman ben sana gelmek zorunda kalacağım."

Havaya boğulurcasına kekelerim. "Anlamadım? Nereye gelmem gerekiyor?"

"İrlanda'ya. Orada yaşamıyor musun? Hangi kasabada, bana hiç söylemediğini sanıyorum."

Nana'ya telaşla bakarım, o da dik oturur. "Ne zaman ziyaret etmeye vaktin olur, Iris? Sakin ol."

"şu anda vaktim var," der ve cebinden telefonunu çıkarır. "Dönüş uçağın ne zaman, Alixandrea? Hala yer var mı bakayım."

"Dur, hayır!"

Bana tehlikeli bir şekilde gözlerini kısıyor. "Neden olmasın?"

Siktir, siktir, siktir!

Omuz silkip geçen Nana'ya bakıyorum. "Öldüğünü uydurmalıydın," diye mırıldanıyor.

Annem Nana'ya dönüyor. "Ne dedin sen? Burada neler olduğunu biliyor musun?"

Burun köprüsündeki deriyi çimdiklerim ve gözlerimi kapatırım. "Tamam anne, peki. Sen kazandın. Sana söylemem gereken bir şey var."

Annemin yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirir ve telefonunu cebine geri koyup kanepeye oturur. "Dinliyorum."

DAEMON

Kar'dan nefret ediyorum.

Çocukken bile soğuğu hiç sevmezdim, ama hayatımın üçte ikisini Dyaspora'da donarak geçirdikten sonra, ona karşı özel bir nefret geliştirdim.

Ancak bugün kar her zamanki kadar kötü görünmüyor. Köye giden yol pitoresk, kar iri taneler halinde yağıyor. Lambalardan kırmızı kurdeleler dalgalanıyor ve biri meşe ağaçlarının gövdelerine çam çelenkleri sarmış. Ana caddeye vardığımızda süslemeler daha da abartılı. Her pencerede mum ışıkları dans ediyor, kışlardan süsler sarkıyor ve bir adam, yanakları bira ve ateş ışığıyla kızarmış halde, pub'ın açık kapısından dışarı çıkarken kahkahalar ve eski bir içki şarkısının nakaratı dışarıya yayılıyor.

Buna karşılık, arkadaşlarım ve ben yürürken sessiz ve stoik davranıyoruz.

Onlar da genellikle karı sevmezler, ama sorunun bu olmadığını biliyorum. Fox, Jett ve Kastian, Nikolas'ın kayıp torunlarını aramama eşlik etmeye karar verdiler ve durumun ciddiyeti hepimizi etkiliyor. Her zaman gülümseyen Jett bile karanlık bir şekilde kaşlarını çatıyor.

Söylemiyor ama ne düşündüğünü biliyorum. Kimse kayıp çocukların aslında... kayıp olduğunu öğrenmek istemiyor.

Ellender tehlikeli bir yer ve bazen insanlar ortadan kayboluyor. Jett, diğer yetim ve kaçaklarla birlikte sokaklarda yaşamaya başlayan çocuklardan biriydi. Bize nasıl oraya düştüğünü hiç anlatmadı, ama acaba bu durum ona çok mu yakın geliyor diye merak ediyorum.

"Nereden başlamalıyız?" diye sorar Jett, düşüncelerimi bölerek. "Kapı kapı dolaşmalı mıyız? Yoksa ormanı mı aramalıyız?"

"Çocuklar öylece ortadan kaybolmazlar," diye araya giriyor Kastian. "Kaçmak için her zaman bir nedenleri ya da saklanmak istedikleri bir yerleri vardır. Orayı bulursak, onları da buluruz."

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Öğretmenleriyle konuşmanın yardımcı olacağını umuyorum. Belki onlar genellikle nereye oynamaya gittiklerini biliyordur."

Fox elini uzatıp sarı saçlarından karları silkeliyor. "Hava soğuk," diyor, bariz olanı söylüyor.

Ona yan gözle bakıyorum. Böyle bariz bir şeyi Jett söyleseydi, ona susmasını ve beynini kullanmasını söyledim, ama Fox'a gelince onu daha ciddiye almaya meyilliyim.

Fox pek konuşkan biri değildir, ancak onu on yıllardır tanıdıktan sonra, konuşkan olmaması söyleyecek bir şeyi olmadığı için olmadığını biliyorum. Muhtemelen hepimiz arasında en zeki olanıdır ve kendini açıklamaz çünkü aklına gelen her şeyin herkes için de açık olması gerektiğini düşünür. Mesela, Nikolas'ı benimle konuşması için neden gönderdiğini sorduğumda, sadece "Onlar çocuk" dedi ve konuyu kapattı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Her zaman kendini açıklamak zorunda kaldığında olduğu gibi, ekşi bir ifadeyle baktı. "Dün gece ortadan kayboldular ve o zaman da hava soğuktu. Hala hayattaysalar, bir yere sığınmış olmalılar.

Onları okul bahçesinde değil, mağaralarda veya terk edilmiş evlerde aramalıyız."

Başımı eğiyorum. "Haklısın, ama yine de öğretmenle ve belki diğer çocuklarla da konuşmak istiyorum."

Omuzlarını silkiyor. "Çok uzun sürmediği sürece sorun yok. Yakında hava kararacak."

Ciddiyetle başımı sallarım ve hepimiz okula doğru biraz daha hızlı yürürken başımı eğiyorum.

Öğretmeni okul bahçesinde buluruz. Yarım kalmış çam kozalağı taçları ve ökse otu ve sarmaşık çelenkleri takmış çocuklar, bir tür senkronize dans yapmaktadır.

Yaklaştıkça çocukların ne kadar üzgün göründüklerini fark ettim. Bir çocuk kurdeleli asasını düşürdü. Bir kız, oluşumdaki iki boş yeri izlerken gözleri doldu.

Öğretmen, çocukların dikkatini çekmek için iki kez ellerini çırpı, sonra bizi kapıda görünce hareketinin ortasında donakaldı. Önlüğünü düzeltirken gülümsemesi çok genişleşti ve o kadar hızlı reverans yaptı ki neredeyse dengesini kaybediyordu. "Majesteleri!"

Çocuklar yüzleri asık ve üzgün bir şekilde bize doğru dönerler. Elimi selamlamak için kaldırıyorum. Öğretmenin sesi bir oktav yükselir. "Herkes bir dakika dinlensin," der, sonra aniden keskin bir sesle ekler, "Gözümün önünden ayrılmayın."

"İyi günler," diye selam vererek aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Siz Madam Merriweather mısınız?"

"Evet!" diye coşkuyla cevaplar kadın. "Çocukların geçit töreni için mi geldiniz? Şahsen geleceğinizi beklemiyordum, ama

eminim size üzerinde çalıştığımız şeyi göstermekten mutluluk duyacaklardır." "Çocukların geçit töreni mi?" diye tekrar ediyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Düğün için," diye açıklıyor.

Ne dediğini anlamam uzun bir süre aldı, sonra Alix ve annemin, köydeki yerel okul çocuklarının Alix'in gelinliğinin eteğini taşımaya yardım edecekleri hakkında yaptıkları bir konuşmayı hayal meyal hatırladım. Bunun bu kadar çok prova gerektireceğini bilmiyordum.

"Hayır, aslında. Biz iki kayıp çocuk için buradayız."

Öğretmenin yüzü düşer. "Oh. Tabii ki, fark etmeliydim. Hepiniz benimle bir dakika dışarı çıkar mısınız? Çocuklar arkadaşlarının ortadan kaybolmasıyla zaten yeterince travma yaşıyor. Onları daha fazla üzmemek istemediğim için neşeli davranmaya çalışıyorum."

Sanki işaret almış gibi, sarı örgülü küçük bir kız öğretmenin eteğini çeker. Alt dudağı titrerken, bizim duyabileceğimiz kadar yüksek sesle fısıldar: "Cadılar Gwen ve Archer'ı kaçırdı mı?"

Öğretmenin yüzü gerilir. Çömelir ve alışık olduğu bir nezaketle çocuğun saçlarını okşar. "Hayır, Lily. Cadı falan yok. Konuştuğumuz şeyi hatırlıyor musun?" Kız başını sallar ama ikna olmuş gibi görünmez, gözleri avlunun ötesindeki ormanın kenarına doğru kayar.

Öğretmen başını koridora doğru çevirir ve hepimiz onu dışarıya kadar takip ederiz.

"Gördünüz mü?" diye sorar. "Hepsi Archer ve Gwen'in Noel cadısı tarafından kaçırıldığına inanıyor ve ne dersem diyeyim onları ikna edemiyorum."

Yüzümü buruşturuyorum. Yule cadısı hakkında hiç düşünmemiştim.

—Bu sadece çocukları dolaştırmaktan vazgeçirmek için uydurulmuş bir efsane. Ben çocukken bile buna hiç inanmamıştım. Ama tabii, tanıdığım hiç kimse Archer ve Gwen gibi ortadan kaybolmamıştı.

"Çocuklar hakkında bize biraz bilgi verebilir misiniz?" diye soruyorum.

Madam Merriweather iç geçirip saçlarını okşadı. "İkisi de harika öğrenciler. Gwen sekiz yaşında. Çok zeki ve okumayı seviyor. Archer on iki yaşında. Bu yıl biraz yaramazlık yaptı ama genel olarak iyi bir çocuk."

"Ne şekilde yaramaz?"

Omuzlarını silkiyor. "Yaşından dolayı büyüğü biraz öngörülemez, ama bu onun suçu değil. Hiçbir şeyi kırmak ya da sorun çıkarmak istemiyor."

Bayan Merriweather, benim şimdi fark ettiğim kırık bir pencereyi işaret ediyor. "Bunu geçen hafta yaptı, henüz tamir edemedim. Ne zaman korkarsa ya da sinirlenirse, bir şeyler kırılır ama bu sorunu olan ilk on iki yaşındaki çocuk değil, zamanla geçer."

Hepimiz genel olarak anlayışla başımızı sallıyoruz. Aynı yaşta ben de sihrimi kontrol edemediğimi çok iyi hatırlıyorum. Bir keresinde bir sokak lambasını açmaya çalıştım ve patladı.

Düşünmeden, elimi pencereye doğru kaldırdım ve cam hemen kendini onardı. Öğretmen bana içten bir gülümsemeyle teşekkür etti.

"Yani iki çocuk da sihirli mi?" diye sorar Kastian. "Köydeki çocukların çoğu sihir mi yapıyor yoksa bunlar istisna mı?"

"Olağandışı olduğunu söyleyemem, ama kesinlikle azınlıkta olduklarını söyleyebilirim. Elbette, sihrin işe yarayabilmesi için çok küçük yaşlardan itibaren eğitilmesi gerektiğini biliyorsunuzdur ve çoğu köy çocuğu bu tür bir eğitime erişemiyor."

"Onlara öğretmiyor musun?" diye soruyorum.

Kafasını sallar. "Ben de büyü kullanmıyorum. Öğrenme fırsatım hiç olmadı."

"O zaman Archer ve Gwen'e kim öğretti?"

"İkisi de küçük yaşlardan itibaren ebeveynleri tarafından eğitildi. Ebeveynleri öldüğünden beri biraz geri kaldılar, ama ikisi de doğuştan yetenekli."

"Çocukların kaçmış olabileceği bir neden düşünebiliyor musun?" diye sorar Kastian.

Öğretmen başını sallar. "Hayır."

"Onların yetim oldukları söylendi," diye ekler Jett.

Öğretmen başını sallar. "Evet, ama ikisi de birkaç yıl önce ebeveynlerinin ölümüne nispeten iyi uyum sağlamışlardı. Büyükbabalarıyla birlikte çok iyi yaşadıkları için mutluydum."

"Ebeveynler nasıl öldü?" Jett, gözlerini hafifçe genişleterek sorar.

"Lanet sırasında," Madam Merriweather üzüntüyle cevaplar. "O zamanlar birçok insan öldü, bu pek de beklenmedik bir şey değildi."

Anladığımı belirtmek için başımı sallarım. "Büyükbabalarıyla yaşamaktan hoşlanıyorlar mı biliyor musunuz?"

"Evet, bildiğim kadarıyla."

Kaşlarımı çattım. Öğretmen iyi bir kadına benziyordu, ama pek yardımcı olmuyordu. "Sizce ne oldu?" diye sordum.

Kafasını sallar. "Bilmiyorum. Cadıya inanmak için çok yaşıyım, ama korkarım ki bir kurt ya da başka bir şey tarafından kaçırılmışlardır. Onlar için çok endişeleniyorum."

"Belki ormanda kaybolmuşlardır," diye küçük bir ses duyulur.

Dönüp baktığımızda, aynı sarışın örgülü saçlı küçük kızın sınıfın kapısından dışarı eğildiğini görüyoruz. Belli ki bizi dinlemiş.

Onun göz hizasına eğildim, sonra durakladım. Çocuklarla pek vakit geçirmedim ve onlarla nasıl konuşulacağını bilmiyorum. "Merhaba. Ben Daemon," dedim bir saniye sonra.

Arkamda öğretmen kekeliyor. "O kral, Lily. Ona 'Majesteleri' diye hitap etmelisin."

"Endişelenme," diyorum Lily'ye.

Öğretmen itiraz ederek ciyaklarken, Lily geniş, sorgulayan gözlerle ikimizi birbirine bakıyor. Sinirli bir şekilde saçımı elime alıyorum. Muhtemelen zavallı çocuğu kafasını karıştırıyorum.

Taktik değiştiriyorum. "Adın ne?" diye soruyorum, öğretmen birkaç kez söylediğini duymuş olsam da.

"Lily," diye utangaç bir şekilde cevaplar.

"Gwen ile arkadaş mıydın?"

Kafasını sallar. "O benden büyük. Kız kardeşimle arkadaş."

Kız kardeşiyle konuşmak istiyorum ama Lily bu yaşta bir çocuk için oldukça konuşkan ve uyanık görünüyor. Muhtemelen başka neler bildiğini öğrenmeye değer. "Gwen veya kardeşine bir şey olduğunu gördün mü?"

Lily yine başını sallar. "Hiçbir şey görmedim, ama büyük çocuklar ormanda oynamayı severler. Cadı mevsimi boyunca diğerlerinden en uzağa gidebilecek kadar cesur olanın kim olduğunu belirleyen bir oyun."

Midem düğümlenir. Bütün gece ormanda kalmışlarsa, bir hayvanın saldırısına uğrama ya da başka bir şekilde yaralanma olasılıkları on kat artmıştır. "Dün de o oyunu oynuyorlar mıydı?"

Kız başını sallar. Arkamda öğretmeninin sesi yükselirken ona gülümserim. "Ormana girmek yasaktır. Hepiniz bunu bilmelisiniz."

Madam Merriweather'ın Lily'yi azarladığı sesleri duymazdan gelerek tekrar ayağa kalkarım. Kastian'ın gözüne bakarım ve o da başını hafifçe ağaçların olduğu yere doğru eğerek bir kaşını kaldırır.

"Hadi," diye mırıldanıyorum. "Ormanı taramaya ne kadar erken başlarsak, onları bulma şansımız o kadar artar."

Hepimizin düşündüğü kısmı söylemiyorum: Onları hala bulabiliriz, ama bulduğumuzda hayatta olacakları ihtimali her geçen dakika azalıyor.

ALIX

Bir günden az bir süre içinde ikinci kez, donmuş bir göletin ortasından fırladım.

Anında, yüksek tizli bir çığlık kulağıma ulaşır. Sudaki çırpınırken, çılgınca annemi ararım. O da göletten çıkmıştır, ağzı açık ve gözleri şişmiştir. Tasarımcı ceketini çırpınan kollarına yapışmış, su damlacıkları kış havasında minik kristaller gibi uçuşmaktadır.

"Bu ne cüret!" diye bağılıyor. "Ne oluyor..."

"Anne, sakın ol!" diye bağıriyorum, ona doğru sıçrayarak.

"*Sakinleşmek mi, Alixandrea? Gerçekten mi?* Bu senin için bir tür hastalıklı şaka mı?"

Keşke öyle olsaydı.

Annem "İrlanda"yı ziyaret etmekte ısrar ettiğinde, yakalandığımı anladım. Ona gerçeği söylemek zorundaydım. Ancak, anneme asla

anneme hiçbir şey söyleyemezsiniz. Ona göstermem gerekiyordu ve bunu yapmanın tek yolu, onu tekmeleyip bağırarak portal gölüne sürüklemektir - kelimenin tam anlamıyla. Ruby'yi evde yalnız bıraktık - annemden kurtulduğu için çok mutluydu - ve uzun bir yolculukla portala geri döndük.

Ama şimdi, her şeyi yeniden düşünüyorum.

Nana'nın başı yanımdaki sudan çıkıyor ve öfkeyle mırıldanan anneme bakıyor. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur, Ali kızım."

İç çekiyorum. *Ben de öyle.*

Annem kıyıya doğru sürünerek ilerliyor, sırlıklam olmuş kazağı omuzlarına yapışmış, dişleri o kadar şiddetli takırdıyor ki buradan bile duyabiliyorum. Henüz, az önce onu ittiğim gölün bu olmadığını ya da New York'ta kar yağmadığını fark etmediğini düşünüyorum.

"Bekle anne..." Onun peşinden yüzüyorum ama onu durdurmak için çok geç.

Gürültüden rahatsız olan Aurelia, Odessa ve Beatrix evden koşarak dışarı çıkarlar. Suyun kenarında duran annem, onların ayak seslerini duyunca başını kaldırır ve bir saniye önce orada olmayan devasa malikane ve geniş gül bahçesini fark ettiği anı görebilirim. Sonra bize doğru koşan üç kadına odaklanır ve gözleri yuvalarından fırlar.

Odessa, soluk elini anneme doğru uzatarak ilerler. "Size yardım edeyim."

Annem çamurda yengeç gibi geriye doğru sürünür. Sesi çatlar. "Geri çekil!"

İç çekiyorum. Biraz suçlu hissediyorum. Yani, annem beni bu köşeye sıkıştırmasaydı daha suçlu hissedirdim, ama yine de... İlk geldiğimde Fae'lerin, özellikle de o kadar güzel ki beynim onun varlığını hemen *yanlış olarak* algılayan Odessa'nın bana ne kadar korkutucu geldiğini unutmuştum.

"Anne, sorun yok..." diye başlıyorum, ama cümlemi bitiremiyorum.

"Dur, ben düzelteyim!" Yardım etmeye çalıştığı belli olan Aurelia iki elini uzatır. Parmak uçlarından altın rengi bir ışık annemin sırlıklam ceketine doğru kıvrılır ve kumaştan buhar yükselir.

Annemin bakışları aniden kuruyan giysilerine, sonra Aurelia'nın parlayan ellerine, sonra da bana kayar. Gözleri geriye doğru yuvarlanmadan önce yüzünde ihanet ve korku karışımı bir ifade belirir.

"Onu yakalayın!" diye bağıriyorum, ama buna gerek yok. Odessa içgüdüsel olarak anneme uzanıyor ve suya düşmeden önce onu omuzlarından yakalıyor.

Çaresizce etrafımdaki herkese bakıp omuz silkiyorum. "Daha kötüsü de olabilirdi."

Annem sakinleşene kadar akşamın erken saatleri olur ve kar karanlık pencerelere yağıyor.

Odessa, Beatrix ve Aurelia uzun mutfak masasının bir tarafında oturuyorlar, önlerindeki çay fincanlarından buhar yükseliyor. Masanın karşı tarafında annem ve Nana'nın arasında oturuyorum. Annem uzun tırnaklarıyla boş fincanının kenarına endişeli, kesik kesik bir ritimle vuruyor.

"Al, benimkini al," diyor Beatrix nazikçe, kendi dokunulmamış çay fincanını anneme doğru kaydırıyor.

Annem teşekkür etmez, ama içmeden yeni bardağı parmaklarıyla kavrar. Parmak eklemleri parlak beyazdır ve Dessa'ya yan gözle bakmaya devam eder, sanki masanın üzerinden atlayıp bize saldıracaktı gibi.

Dessa'nın gözüne bakıp özür dilercesine yüzümü buruşturuyorum. O ise sanki "Olur böyle şeyler" dercesine omuz silkiyor.

Anneme, herkesin, hatta Odessa'nın bile bu dünyadan olmayan güzelliğine alışacağını söylemek istiyorum, ama bir süredir ağzımı açamıyorum.

Nana üzerime eğilmiş annemle konuşuyor. Konuşurken sesi kısılmış, Ellender'a nasıl düştüğünü, kaçtığını ve daha sonra bununla ilgili en çok satan kitabını yazdığını anlatıyor. Henüz benim hikayeye girdiğim kısma gelmedik ve gelebileceğimizden de emin değilim, en azından bu gece değil.

Annem Nana'ya sanki bir yabancıymış gibi bakıyor. Ağzı hafifçe açık, gözleri birkaç saniyede bir hızla kırpışıyor, sanki görüşünü netleştirmek istiyormuş gibi. Bir gün için yeterince çılgın açıklamalar dinlemiş gibi görünüyor.

Sonra, aniden, hayata geri dönüyor.

Daha dik oturur ve kupasını masaya sertçe vurur, sıcak sıvı her yere sıçrar. Saçını kulağının arkasına atar, alyansı ışığı yakalar. "Tamam," der, sesi geldiğinden beri hiç olmadığı kadar sağlamdır. "Tamam, bu kadar yeter."

İçimden inlerim ve gerçek suçluluk duygusu beni kaplar. İşte bu, kendi annemi öldürdüm. Her an şoktan ölebilir.

"Seni eve götürmemi ister misin?" diye soruyorum.

O dönüp, on altı yaşında eve geç kaldığımda bana attığı bakışla bana bakar. "Hayır! Nişanlının nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Endişelendiğin şey bu mu?"

"Eğer bir erkek beni buradan çıkarmaya değer kadar önemliyse..." pencereyi belirsiz bir şekilde işaret eder. "...bu her neyse, o zaman onunla tanışmam gerek."

Tamam o zaman.

Cevap olarak Beatrix'e dönüyorum. "Daemon ne zaman ayrıldı?"

"Birkaç saat önce," diye hemen cevapladı. "Yanına hiçbir muhafız almayı reddetti, sadece Fox, Jett ve Kastian'ı aldı."

"Bu beni şaşırtmadı. Nereye gittiler?"

"Köye," diyor Dessa. "Çocukları aramaya gittiler."

Kaşlarımı çatıp karanlık pencereye bakıyorum. Kar her saniye daha da şiddetli yağıyor, pencerelere çarpıyor. Daemon ve diğerleri için endişelenmiyorum, onlar biraz kardan çok daha kötüsünü atlattılar, ama kayıp çocuklar için endişeleniyorum.

"Onu arayamaz mısın, Alixandrea?" diye soruyor annem.

Bu soruyu görmezden gelip, Daemon'un geçen Noel'de bana verdiği ağır altın cep saatini cebimden çıkarıyorum — saat akşam yediyi biraz geçiyor. Bu, insan dünyasından buraya gelmek için portaldan girdiğimiz zamankinden daha erken, ama zaman, dünyalar arasında asla tam olarak aynı şekilde işlemiyor.

İki yıl önce Ellender'a ilk geldiğim zamanları hatırlamaya çalışıyorum. Dünyanın gerçek olduğuna beni ikna eden şey neydi? Devasa kurt ve Daemon'un kanatları dışında, sanırım sarayı ilk kez terk edip daha geniş Fae dünyasını gördüğümde gerçeği gerçekten anlamaya başladım.

Onların peşinden köye gitmeyi önermek üzereyim —sırf evden çıkmak ve anneme başka bir şeylerle ilgilenmesi için fırsat vermek için— ama fırsat bulamıyorum.

Arka bahçenin kapısı soğuk bir hava esintisiyle açılır ve Connell içeri girer, kar taneleri koyu saçlarında erir. "İyi akşamlar!"

"Nereden geldin?" diye düşünmeden soruyorum.

Bana sırtarak göz kırptı. "Bilmek istemez misin, tatlım?" Annem Connell'e ve bana bakarken omurgası düzeldi, gözleri hafifçe büyür. Kızarmış elmacık kemikleri ateşin ışığını yakalar, ceketini çıkarır ve basit keten gömleğinin altındaki geniş omuzlarını ortaya çıkarır. Annem daha dik oturur. "Demek bu Daemon?"

Neredeyse umutlu konuşuyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Connell nesnel olarak yakışıklı, ama o bir insan ve benim gözümde Daemon'un yanına bile yaklaşamaz.

"Hayır anne, o Connell..." Korsan'ı nasıl tanıtacağımı düşünürken sözlerim kesiliyor. O tam olarak bir arkadaş sayılmaz. Belki bir misafir?

Connell hiç tereddüt etmeden anneme derin bir reverans yapıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, hanımefendi."

Büyük bir şaşkınlıkla, annem on dört yaşında bir kız gibi kıkırdar ve elini ona uzatır. Elini sıkmak yerine, elinin içini öper ve annem gülümser.

Dessa gözlerimi yakaladı ve hemen birbirimizden başka yere bakmak zorunda kaldık, yoksa kahkahalara boğulacaktık.

"Onu takma, anne," diyorum boğuk bir sesle. "O herkese böyle davranır."

"Herkese değil, sadece güzel bayanlara," der Connell, yine göz kırparak.

"Alixandrea, bu kim?" diye sorar annem, gözlerini Connell'den ayırmadan.

"Onların tutsağıyım," diye cevaplar, yardımcı olmayan bir şekilde sırıtarak.

Annemin yapmacık gülümsemesi yüzünden kaybolur ve gözleri yuvalarından fırlar. Bana döner ve sesi her zamanki onaylamayan tonuna geri döner. "Alixandrea, ne oluyor burada?"

Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. *Ölümümü sahte göstermeliydim.*

DAEMON

"Karlari nefret ettiğimi söylemiş miydim?" diye mırıldanıyorum, daha çok kendime değil arkadaşlarıma.

Kimse cevap vermez, ama yalnız olmadığımı biliyorum.

Fox, Jett ve Kastian da benim kadar mutsuz görünüyorlar ve ormanda yürürken gergin bir sessizlik hakim. Rüzgâr hızlanıp orman zemini karla kaplandıkça botlarımızın çıkardığı sesler giderek boğuklaşıyor. Karanlık çam ağaçları arasında uzun gölgeler uzanıyor ve sonunda görmek zorlaşıyor.

Storia'nın yanından uzanan orman çok büyük. Bir yerde sona ermesi gerektiğini biliyorum — Thermia'nın sınırı kuzeyde ve yeterince doğuya yürürseniz, sonunda Solistine çölüne ulaşabilirsiniz, ama bunun ne kadar süreceğini tahmin bile edemiyorum.

Bunu düşünmemeye çalışıyorum, kendime iki çocuğun o kadar uzağa gitmiş olamayacağını hatırlatıyorum... umarım.

Yine de, her geçen saat midem daha da düğümleniyor. Archer veya Gwen'in burada olduğuna dair tek bir kanıt bile bulamadık ve sıcaklık hızla düşüyor.

Eğer onlar insan çocukları olsaydı, onları asla canlı bulamayacağımızdan emin olurdum. Bir insan şimdiye kadar donarak ölmüş olurdu, ama Fae çocukları soğuktan ölemezler. Yine de soğuğu hissedebiliyorlar ve bu ormanda ölmenin başka birçok yolu var.

Çığneme sesi beni durdurup arkama dönmeme neden oluyor. "Bu da ne lan?"

Jett, eli ağzına yarıda kalmış, yumruğunda yarım bir bisküvi gibi görünen bir şey tutmuş halde donar. Yutar ve bisküviyi bana uzatır. "Ne, sen de ister misin?"

"Hayır. Onu nereden buldun?"

"Yanımda getirdim." Omuz silkiyor ve bir ısırık daha alıyor, kırıntılar yere düşüyor. Arkamızdaki karlı zemine bakınca, oldukça uzun bir kırıntı izi bıraktığını görüyorum.

Gözlerimi devirip ona sırtımı döndüm ve içimden homurdandım. "Her yere yemek dökerek hayvanları çekeceksin. Çocukları aramaya odaklanmamız gerekiyor."

"Kurtlar ekmek yemez, gerizekalı," diyor Jett ağzı dolu halde, "aynı anda hem arayabilir hem de yemek yiyebilirim."

"Ben daha çok kurtların çocukları yemesinden endişeleniyorum," diyor Kastian, Jett ile benim birbirimize bağırımızı aniden sonlandırıyor.

"Yakınlarda kurt yok," dedi Fox düz bir sesle.

Ona yan gözle bakıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

Tahmin edilebileceği gibi cevap vermez, sadece kararlı bir şekilde ilerlemeye devam eder.

Bir saat daha geçer ve kar daha da şiddetlenir.

Elimi yüzümün önüne tutuyorum ve sadece bir gölge görüyorum. Ağaçlar yok olmuş, yerini her rüzgâr estiğinde belirip kaybolan gri şekiller almış. Kirpiklerim buzla kaplanmış, her nefesim boğazımı yakıyor. Sanki Dyaspora'ya geri dönmüşüm gibi.

"Malikaneye geri dönmeliyiz," diye bağılıyor Kastian.

Sağımdan birkaç metre uzakta olamaz, ama sesi yine de rüzgarda kayboluyor.

"Henüz değil!" diye bağııyorum.

"Göremediğimiz halde nasıl bir şey bulabiliriz ki?"

Cevap veremeden, uzaktan bir şey gözüme çarpar. Karın içinden gözlerimi kısarak bakarım ve kalbim hızla çarpar. İleride küçük bir ışık noktası vardır. Bir ateş mi, yoksa bir ev mi? "Orada bir şey var! Geri dönmeden önce bir bakalım."

Bana cevap veriyorlarsa da duyamıyorum, ama önemli değil. Bacaklarım taşa dönmüş gibi hissediyorum, ama ışık beni ileriye sürüklemeye yetiyor.

Ağaçların arasından çıkıp küçük bir açıklığa ulaşıyoruz. Yürüyüş yolu olmaktan çok krater gibi görünen karla kaplı bir patikanın yukarısında bir kulübe var. Pencereler buzla kaplı, ama içleri şenlik ateşi gibi parlıyor.

Kastian verandaya ilk varır ve buzlu pencereden içeri bakar. "Sence evde kimse var mı?"

Sanki cevap olarak, kapı açılır ve ani parlak ışıktan gözlerimi korumak için elimi kaldırmak zorunda kalırım.

"Kim var orada?" Titrek bir kadın sesi rüzgarda yankılanır.

Koşarak ilerlerim, sonra şaşkınlıkla dururum. "Bayan Hilde?"

Bu sabah tanıştığım fırıncı, kapıda durmuş karın içinden bana gözlerini kısarak bakıyor. Yüzünde tanıdığımı anladığını gösteren bir gülümseme belirir ve kar fırtınası sırasında onun verandasında ne yaptığımızı açıklamaya fırsat bulamadan, bizi içeri davet eder. "Zavallı çocuklar! Dışarıda donmuş olmalısınız! İçeri gelin!"

Bize iki kez sormasına gerek yok. Ben öncü oluyorum, arkadaşlarım arkamdan geliyor ve küçük kulübeye giriyoruz. Bayan Hilde arkamızdan kapıyı kapatıyor ve rüzgarı kesiyor.

Oda hepimiz için gerçekten çok küçük ve omuzlarımız her iki taraftaki duvarlara değiyor, birbirimize dirsek atmadan dönmek için zar zor yer kalıyor. Tavan alçak ve dördümüzün en uzun olan Fox, kırılganlara çarpmamak için eğilmek zorunda kalıyor. En azından sıcak. Taş ocakta ateş çıtır çıtır yanıyor, odunlar yumuşak patlamalarla yer değiştiriyor ve

yukarı doğru dans eden kıvılcımlar saçıyor. Hava pişmiş ürünlerin kokusuyla dolu ve ben rahat bir nefes alıyorum. "Teşekkürler."

"Tabii ki! Ateşin yanına oturun!" Bayan Hilde telaşla söylüyor. Gülümsüyorum. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Bana beyaz dişlerini göstererek gülümsüyor. "Rahatsızlık değil, ama bu fırtınada burada ne yapıyorsunuz? Bu pasta ile ilgili değil, değil mi?"

Kafamı salladım ve buz gibi damlacıklar daracık odanın içinde uçuşmaya başladı. "Hayır, hiç de değil."

Kısaca, iki kayıp çocuğu aradığımı açıklıyorum. Bayan Hilde'nin yüzü düşer. "Oh, bunu duyduğuma çok üzıldüm."

"Bu tarafa gelen birini gördünüz mü?"

"Bütün gün burada pasta pişiriyordum. Sizinle konuşmaya geldiğim ve köyden yeni malzemeler aldığım zamanlar dışında mutfağımdan çıkmadım." Arkasına doğru işaret eder ve küçük ahşap tezgahın üzerinde bir düğün pastası olduğunu fark ederim. Beş katlıdır ve kreması neredeyse bitmiş gibidir.

Boğazımı temizlerim, Alix'in burada olmasını dilerim çünkü pastanın nasıl olması gerektiğini hiç bilmiyorum. "Şey, harika görünüyor."

O sıkı bir gülümsemeyle cevap verir. "Keşke ilkini görseydiniz. Camımı kıran çocuğu asla affetmeyeceğim."

"Oğlan mı?" diye soruyorum, ilgim uyandı. "Çocuklardan biri olamaz, değil mi?"

Kafasını sallar. "Hayır. Olay olduğunda ben burada değildim."

Kaşlarını çatılır. "Bir dakika, ne?"

Hafifçe güler. "Üzgünüm, benim hatam, hepinizin burada olması beni çok heyecanlandırdı. Camımı kıranın bir çocuk olduğunu düşündüğümü söylemeliydim. Başka kim taş atabilir ki?"

Kaşlarını çatıttım. "Tamam..."

"Çay veya bir şeyler yemek ister misiniz?" diye sorar fırıncı hemen. "Size ikram edebileceğim bir şeyler mutlaka vardır."

Karanlık, buzlu pencerelere bakıp kaşlarını çatıttım. "Aslında hayır. Çocukları aramaya devam etmeliyiz."

Jett yapar bir çığlık bir bir "Ne? Sen delirdin delirdin mi, Ashwater? Isınacağımızı sanıyordum."

Yüzümü buruşturuyorum. Öyleydik, ama şimdi birdenbire burada olmak istemediğime dair tuhaf bir hisse kapılıyorum.

"Kar yağarken karanlıkta onları bulabileceğimizi sanmıyorum," diyor Kastian. "Sabah tekrar deneyebiliriz."

"Peki," diye homurdanırım. "O zaman malikaneye geri dönmeliyiz. Alix şimdiye kadar dönmüş olabilir."

"Lütfen, en azından ısınana kadar kalın," diye ısrar ediyor Bayan Hilde. "Ve size akşam yemeği hazırlayayım. Açlıktan ölüyorsunuzdur." Sanki işaret almış gibi, Jett'in midesi yüksek sesle guruluyor. Fırıncı bunu fark ediyor ve ona anne gibi gülümsüyor. "Bir dakika bekleyin. Aşağıya, kilerime bir bakayım. Size bir şeyler hazırlayabilirim."

Dönerek ellerini önlüğüne silkeliyor ve daha önce fark etmediğim küçük bir kapıya uzanıyor. Menteşeler gıcırdayarak açılıyor ve karanlık ile gölgelere inen dar bir merdivenin ilk birkaç basamağı görünüyor. Tombul vücudu kapıdan kayboluyor, ayak sesleri eski ahşabın her gıcırtısında azalıyor, ta ki aniden sessizleşen odada sadece dördümüz kalana kadar.

"Burada kalmak istemiyorum," derim hemen.

"Neden?" diye sorar Kastian merakla.

"Sadece bir his. Gidelim."

Jett homurdanır. "O iyi bir yaşlı kadın. Ve senin düğün pastanı yapıyor, Ashwater. Sen paranoyaksın."

"Ben de sevmiyorum," diyor Fox düz bir sesle. Sonra, beni şaşırtarak, açıklamaya devam ediyor. "Burası ölüm kokuyor."

Ona kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. "Kek kokuyor."

Kafasını sallar, ama Fox olduğu için başka bir şey söylemez.

Yine de, tüylerim diken diken oluyor.

O anda, odun parçalanır gibi yüksek bir gürültü kulübeyi sarsar. Ben sıçrayarak neredeyse dirseğimi düğün pastasına çarpıyordum. Fox, irkilirken başını alçak bir kirişe çarpar.

Bir anda uyanırım. İki adımda kulübeyi geçerim ve mahzenin kapısını açarım. Nemli toprak kokusu burnuma gelir. "Bayan Hilde? İyi misiniz?"

"Elbette, Majesteleri!" diye başırır, sesi biraz nefes nefese. "Benim için endişelenmeyin, hemen... Ah!"

Acı içinde bağırması beni alarma geçirir. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey!" diye tekrar bağıırır.

Omzumun üzerinden diğerklerine bakıyorum. Kastian gergin, Fox endişeli görünüyor ve Jett bile gülümsemeyi kesmiş. Merdivenlere dönüp karanlığa bir adım atıyorum.

Aniden, Bayan Hilde merdivenlerin altında tekrar belirir. Bir elinde çiçek torbası, diğerk elinde ise pekmez gibi görünen bir kavanoz tutmaktadır. "Aradığımı buldum!" der neşeyle. "Zencefilli kurabiye yapacağım."

"O ses neydi?" diye sorarım.

"Oh, hiçbir şey," der ve merdivenlerden yukarı, bana doğru aceleyle gelir.

Onun geçmesi için kapıdan çıkmak zorunda kalıyorum, ama sonra karanlığa doğru bakıyorum. "Her şeyin yolunda olduğundan emin olayım."

Merdiven boşluğu görüldüğünden daha da dar, nemli kaya duvarları omuzlarıma değecek kadar yakın. Islak toprak ve hafif kükürt kokusu var, sanki çürümüş yumurtaları tarçınla örtbas etmeye çalışmışlar gibi.

Elimle duvara tutunup yavaşça aşağı iniyorum, arkamda Kastian'ın olduğunu çok iyi biliyorum. Fox ve Jett de hemen arkasında, bu yüzden Bayan Hilde tekrar itiraz etmeye çalıştığıında, sesi tek kişilik bir alana sıkışmış dört iri vücut tarafından boğuluyor.

"Gerçekten, önemli değıl," diye bağıırır Bayan Hilde, sesi taşlardan yankılanır. "Orası kirli, yapmamalısınız..."

"Kas, bir ışık yarat," diye mırıldanıyorum ve sözler ağzımdan çıkar çıkmaz o cevap veriyor.

Büyünün parıltısı parlak ve hızlıdır. Avucunda küçük bir alev belirir ve her gölgeyi keskin bir şekilde ortaya çıkarır.

Aynı zamanda Bayan Hilde'nin yalan söylediğini de hemen ortaya çıkarır: merdivenler evet, kirli, ama mahzenin zemini hiç de öyle değıldir.

Buradaki zemin sert ve pürüzsüzdür, tozları süpürülmüş ve kare şeklinde taşlarla döşenmiştir, üst merdivene göre belirgin bir iyileştirme yapılmıştır. Uzak duvardaki raflar, reel kavanozları, likör şişeleri, kahverengi cam kavanozlarda saklanan gizemli

konserve kavanozları ve parlak ambalajlı şeker sepetleri. Tavandan sarkan bir sıra tütülenmiş sosis bile var, bu da Jett'in dikkatini hemen çekiyor.

Gözlerim, tekinsiz görünen tek şeye takılıyor: duvarın yanındaki zeminin bir kısmı parçalanmış tahta ve mısır unu ile kaplı. Sanki ağır fıçılardan biri kendi kendine patlamış gibi görünüyor.

Kırık fıçıya doğru büyük adımlarla yürüdüm ve eğilip bir avuç mısır unu aldım. Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım.

Kastian'ın eli omzuma konuyor ve beni ürkütüyor. "Kokuyu alıyor musun?" diye fısıldıyor, sesini duyulmayacak kadar alçaltıyor ama mahzen her sesi amplifiye ediyor.

"Evet," diyorum ve diğerleri de başlarını sallıyor. Kükürt kokusu burada daha güçlü ve şimdi çürüme kokusu da var - tarçın bile gizleyemediği bir koku.

Merdivenlerin ortasında duran ve bizi geri yukarı çıkarmaya çalışan Bayan Hilde'ye bakmak için dönüp bakıyorum. Melas kavanozunu sıkıca tutmuş, onu bir silah gibi sallıyor. "Dağınıklığı dert etmeyin. Fıçılarımдан biri çatladı, şu anda endişelenecek bir şey yok. Zencefilli kurabiye yapmak için ihtiyacım olan her şey var. Kurabiyeleri hemen hazırlarım..."

Fox kolumu tutup beni sola, eski patates kasalarının yığıldığı duvara doğru çeker. "Burada bir şey var."

"Affedersiniz," diye bağırır Bayan Hilde. "Lütfen ona dokunmayın." Onu görmezden gelirim. "Biri bana bunu taşımama yardım etsin."

Sosis çalarken yarı yolda kalan Jett, sosisini bırakıp yardıma gelir. İkimiz kasenin kenarını tutup iteriz. Patateslerle dolu olduğu için ağırdır, ama birlikte kaldıramayacağımız kadar da ağır değildir. Kase, dişlerimi ağrıtan bir gıcırta sesiyle yana kayar ve arkasında... hiçbir şey yoktur. Sadece, kötü bir şekilde harçla birleştirilmiş kaba taşlardan oluşan bir duvar. Ama...

"Burada bir dikiş var," diyorum, parmaklarımı taşların birleştiği çizgi boyunca gezdirerek. "Gizli bir kapı gibi."

Bayan Hilde yüksek, parçalanmış bir sesle çığlık atıyor. "Ona dokunma! Tehlikeli!" diye bağırıyor, ama ben çoktan omzumu dikişe dayayıp ağırlığımla deniyorum. Fox ve Kastian yardım etmek için araya giriyorlar

yardım etmek için araya girerler ve birlikte, ötesindeki karanlığı görebileceğimiz kadar dar bir boşluk açmayı başarırız.

Koku bizi tüm gücüyle vurur, olgun, ıslak, hayvan kokusu midemi bulandırır. Jett geri çekilir. "Bu da ne lan?"

Kastian'ın ateşi daha parlak yanarak gizli odaya uzun gölgeler düşürüyor. Işık önce beyaz bir şeye, bir uyluk kemiğine, sonra bir kafatasına, ardından da düzinelerce daha fazlasına, sıkışık toprak zemine düşen yapraklar gibi dağılmış olanlara çarpıyor. "Hay sıçayım."

Boğuk bir inilti gözlerimi uzak köşeye çeker, orada iki küçük, sarışın figür nemli taşa yaslanmıştı. Bilekleri ip yanıklarından dolayı yaralıdır, ağızları kirli tıkaçlarla tıkanmıştır. Bizi gördüklerinde gözleri büyür, çılgınca çırpınırlar ve ağızlarındaki bezden bağırmaya çalışırlar.

Öfke içimi kaplar ve arkamı dönerim, Bayan Hilde'nin merdivenlerden yukarı koşarak çıktığını görürüm. "Yakala onu!"

Fox, Bayan Hilde'nin önlüğüne doğru parmaklarını uzatarak ileri atılırken botları taşa sürtünür. Kumaş, su gibi parmaklarının arasından kayar. Bayan Hilde, yaşına göre şaşırtıcı derecede çevik bir şekilde mahzen merdivenlerinden yukarı tırmanır. Fox'un eli kılıcının kabzasına uzanır, ama çok geçtir — Bayan Hilde'nin silueti yukarıdaki ışığa karışır ve kapı arkasından kapanır.

DAEMON

Fox ve Jett, ağlayan çocukların yanına diz çöküp, bileklerini bağlayan düğümleri hızla çözerler.

Bu arada, Bayan Hilde'nin peşinden koşup kafasını vücudundan koparmak için çaresizce mahzen kapısının kolunu tüm gücüyle çekiyorum. Burada ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ve öğrenmek için beklemeye niyetim yok. Ancak öfkemle kapı yerinden kırıdamıyor. Elimi kaldırıp sihirle kilidi açmaya çalışıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Sinirlenerek omzumla kapıya vuruyorum. "Siktir!"

"Çekil!" diye bağılıyor Kastian. "Ben deneyeyim."

Ben kenara çekilirim ve Kas benim yerimi alır. O da kapıyı çekmeye, itmeye ve büyü yapmaya çalışır, ama hiçbir şey işe yaramaz. Sonunda, tüm duvarı ateşe vermeye kadar gider, ama alevler tahtadan sekip geri döner.

Sıkışıp kaldık.

Öfke içimi kaplar ve onu bastırmak için çabalarken titrediğimi hissedirim. Bu nasıl oldu?

"Ashwater, buraya gel," diye seslenir Jett.

Gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalışıyorum. Çocuklara odaklanmam lazım, burada asıl önemli olan bu.

Birkaç derin nefes alıp merdivenlerden aşağı inerek mahzenin ana odasına dönüyorum. Fox ya da Jett, gizli zindanın kapısını değiştirmiş olmalı, koku çok daha az olduğu için minnettarım.

Archer ve Gwen odanın ortasında yerde oturuyorlar. Artık bağlı ya da ağızları tıkanmış değiller, ama hala korkudan titriyorlar. İkisi de sarışın ve dağınık görünüyorlar, ama ifadelerleri farklı. Archer hepimizi şüpheyile izliyor, kız kardeşi ise ağlayarak Fox'a sarılmış. Kız kardeşi koluna yapışmışken, Fox biraz çaresiz görünüyor.

Nefesimi tutuyorum, onların hatırı için kendimi toparlamaya çalışıyorum. "İkiniz de yaralandınız mı?"

Küçük kız ağlamaya devam ediyor, ama çocuk sertçe cevap veriyor. "Hayır.

Sen kimsin?"

Ağzımı açıyorum, ama Jett benden önce davranıyor. "O kral."

Oğlan, Archer, bana açıkça güvensizlikle bakıyor. "Gerçekten mi?"

Vernallis'i iki yıldır yönetmeme rağmen, kendimi kral olarak adlandırmaktan hiç rahat hissetmedim. Ancak şimdi, buradan çıkacağımıza dair onlara güvence vermek için otorite göstermenin iyi bir zaman olduğunu düşünüyorum. Başımı sallıyorum. "Seni arıyorduk."

"Bir kral neden bizi arasın ki?" diye sorar Archer.

"Deden seni eve getirmemiz için bizi gönderdi."

Alaycı bir şekilde gülümser. "Sen de burada mahsur kalmışken bunu nasıl yapacaksın?"

Hayal kırıklığından küçük bir homurtuyu bastıramıyorum. "Geçici olarak kapana kısıldık. Buradan çıkacağız, merak etme."

İkna olmuş gibi görünmüyor ve ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Keşke Alix burada olsaydı, çocuklarla konuşmakta *gerçekten* iyi değilim.

"Buraya nasıl geldiniz?" diye soruyorum sonunda.

"Cadı bizi yakaladı!" diye ağlıyor kız. "Yule için bizi yiyecekti!"

Yüzümü buruşturuyorum. Ona bunun sadece bir hikaye olduğunu söyleyebilmeyi isterdim, ama etrafa bakınca... Lanet olsun, belki de değildir.

"Ormanda oynuyorduk." diyor Archer. Gözleri, ormana gittiği için onu azarlayacak mıyım diye sınıyormuş gibi kısılıyor, ama ben onu yargılayacak durumda değilim.

Archer daha dik oturur, sonra bunun yeterli olmadığına karar verir gibi görünür ve ayağa kalkar. Zayıftır, ama benim o yaştaki halim gibi uzundur. Bu duruma düştüğü için kendine çok kızgın olduğunu anlayabiliyorum — muhtemelen kız kardeşini de güvende tutması gerektiğini düşünüyor. Ben de o durumdaydım.

"Ne olduğunu anlat bana."

Yarım saniye düşünür, sonra hikayeyi anlatmaya başlar. "Ormanda oynuyorduk," diye tekrarlar. "Korkmadan ormanın en derinlerine kim girebilecek diye bir oyun oynuyorduk."

"Yalnız mı oynuyordunuz?" diye soruyorum.

Kafasını salladı. "Orada başka çocuklar da vardı."

Başımı sallıyorum. Okuldaki diğer çocukları da sorgulamalıydık — muhtemelen olanları itiraf etmekten ve ormanda bulundukları için başlarının belaya girmesinden korkmuşlardır.

"Ve sonra kayboldunuz mu?"

"Hayır!" Başını sallar ve gözleri kız kardeşine doğru kayar.

Gwen daha yüksek sesle ağlar, gözyaşları hala yüzünden akmaktadır. "*Ben* kayboldum!"

"Onu bulmam gerekiyordu," diye açıklıyor Archer düz bir sesle.

Yine başımı sallıyorum. "Ben de aynı şeyi yapardım. Kız kardeşim hala her türlü belaya bulaşıyor."

Kastian dikkat çekici bir şekilde boğazını temizler, ancak Archer farkında değilmiş gibi görünür. Cevap verdiğinde, ses tonu biraz daha az düşmanca olur. "Onu bu evin yakınında buldum. Kızgınım, çünkü yaralanabilirdi. Zaten o oyunu oynamak için çok küçük."

Gwen daha yüksek sesle ağlar ve Fox onun kafasını beceriksizce okşar. "Al, bunu ye," der Jett, raftan bir avuç şeker alıp ve Gwen'e uzattı.

"Bu iyi bir fikir mi?" diye sorarım keskin bir sesle, şekerlere bakarak.

"Ben de birkaç tane yedim, zehirli değiller, eğer kastettiğin buysa."
Başımı sallayıp Archer'a odaklanıyorum. "Kızgındın, sonra ne oldu?" "Bir pencereyi kırdım," diyor düz bir sesle. "İsteyerek yapmadım. Bir taş birdenbire uçtu gitti."

Aniden olayın tamamını gözümün önüne getirebiliyorum. Ormanın derinliklerindeydiler, fırıncının evine rastladılar ve tartışmaya başladılar. Archer'ın güçlü bir büyüü var, bu çok açık, ama onu pek iyi kontrol edemiyor, bu yüzden okulda olduğu gibi bir pencereyi kırdı.

"O fıçıyı da sen mi kırdın?" diye soruyorum, başımı yere dökülen mısır ununa doğru sallayarak.

O da başını salladı. "Onu bilerek kırdım. Kapıyı kırmaya çalışıyordum."

"Akıllıcaydı," diyor Kastian. "Yoksa burada olduğunu bilemezdik."

Archer neredeyse gülümsüyor. "Pencere kırıldığında eve koştuk ve içeri baktık. Taş içeri girip bir pastaya çarpmıştı. Bütün kasaba kraliyet düğününden bahsediyordu ve biz de bunun düğün pastası olabileceğinden korktuk."

Ağlaması biraz yatışan Gwen, ağzından yapışkan kırmızı bir şeker çıkarır. "Düğünü mahvettiğimiz için başımız belaya girsin istemedik ve evde kimse yok gibi görünüyordu, bu yüzden içeri girdik ve... ve..." Derin bir nefes alır ve tekrar ağlamaya başlar.

"Ve cadı eve geldi," diye bitirir Archer. "O kadar sinirlendi ki titriyor ve bağıırıyordu. Kaçmaya çalıştık ama bizi yakaladı ve buraya attı."

Yerdeki kemikleri görmemiş olsaydım, onları neden hapsettiğini biliyor musunuz diye sorardım, ama cevap ortada gibi görünüyor. Yine öfkeden titriyorum ve onları korkutmadan konuşabilmek için birkaç kez derin nefes almam gerekiyor.

"Tamam," olabildiğince sakın bir şekilde diyorum. "Merak etmeyin, buradan çıkacağız ve sonra cadıyla... ya da her ne haltsa onunla ilgileneceğim."

"Onu öldürecek misin?" diye soruyor Archer.

Ona bir bakış atıp cevabımı tarttıktan sonra yalan söylemenin bir anlamı olmadığına karar verdim. Zaten olanları görmek zorunda kalabilir. "Evet."

İlk kez gülümsüyor. "Yardım edebilir miyim?" Şaşkın bir kahkaha atıyorum.

"Belki."

"İlginç," diye mırıldanır Kastian, belli ki kendi düşüncelerini takip ediyor.

"Ne ilginç?"

"Pencereyi kırmak için büyü kullandılar ve ben ışık yaratabiliyorum" — elinde bir alev parlatarak gösterir — "ama kapıyı açamıyoruz. Belki de büyü kapının kendisine sınırlıdır."

"Belki," diye karamsar bir şekilde onaylarım. "Ama bu kapıyı açmamıza yardımcı olmuyor."

Jett mahzenin etrafında dolaşarak her köşeyi ve her boşluğu inceliyor. "Tavanın yakınında bir pencere var," diyor uzun bir süre sonra.

Dönüp bakıyorum. "Nerede? Ben görmedim..."

Bakışlarım onun işaret ettiği yere düşüyor. Aslında mahzen duvarının üst kısmında küçük bir pencere sırası var. Temelinin tabanına yakın, zemin seviyesine yakın görünüyorlar. Şu anda dışarıdan tamamen karla kaplılar ve içeriden o kadar kirli görünüyorlar ki, ben onların taşın bir parçası olduğunu sanmıştım.

"İyi gözlem," diyorum. "Büyüyle genişletebilir miyiz?"

Kastian yaklaşıp, pencereyi inceler ve düşük bir ısıklık çalar. "Deneyebilirim, ama çerçeve demirden."

Midem yine düğümlenir. Demir büyüye dirençlidir, şimdi düşününce, belki de kapıda olan da budur. Demirle kaplıysa, herhangi bir büyü hemen geri seker. Kahretsindir.

"Affedersiniz," diyor Gwen, beklenenden daha yüksek sesle. Şimdi ayakta, çenesi kalkık, omuzları dik, gözleri kararlı. "Ben sığabilirim."

"Hayır," diyorum, kendimi durduramadan. "Yapabilirim!"

Yeterince küçüğüm."

"Ben öyle demek istemedim. Demek istediğim, gidemezsin. Çok tehlikeli."

Bir anlık sessizlik olur ve sonunda Jett sessizliği bozar. "Bunu söylemekten nefret ediyorum Ashwater, ama muhtemelen en iyi seçeneğimiz bu. Onu malikaneye gönder de birkaç asker getirsin. Cadı olsa bile fırıncıyla başa çıkabileceğimizden şüphem yok, ama buradan çıkamazsak..."

Onu eliyle uzaklaştırıyorum, mantığını dinlemek istemiyorum. "Hayır! Kapıyı tekrar açmasını bekleyebiliriz. Bizi sonsuza kadar burada bırakmayı planladığını sanmıyorum."

"Neden olmasın?" diye sorar Kastian.

Elimi saçlarımanın arasından geçiriyorum. Bu konuyu açtığım için kendimi aptal gibi hissediyorum — Noel cadısı çocuk masalıdır ve kimse ona gerçekten inanmaz — ama ben kemiklerle dolu bir odadan bir duvar uzaklıkta lanet olası bir zindanda duruyorum. "Bence bir ara buraya geri dönmek zorunda kalacak, çünkü efsane böyle diyor. Yule cadısı bütün yıl kış uykusunda kalır, sonra uyanır ve açlıktan ölür, hiçbir yiyecek onu doyurmaz, bu yüzden çocukları kaçıırır ve yer."

Kastian şüpheli görünüyor, ama bunun ne kadar saçma olduğunu belirtmiyor. "Peki, belki de çocuklar için geri gelir."

"Ya da hepimiz için," diye ekler Jett. "Birkaç çocuktan daha iyi bir yemek oluruz."

"Peki ya birkaç gün geri gelmezse?" diye sorar Kastian. "Düğününü kaçıracaksın. Herkes öldüğümüzü düşünecek."

Siktir.

Bu doğru. Düğünü kaçıramam ya da Alix'in kaybolduğumu düşünmesine neden olamam. Öylece bekleyemeyiz, kapıyı kıramayız, ama bir çocuğu fırtınaya da gönderemem. Bir şeye yumruk atmak istiyorum, ama çocukları korkutmaktan korkuyorum.

"O kapı bir dahaki sefere açıldığında ne olacağı konusunda endişelenirdim." Fox, dikkatimi dağıtarak diyor.

Ona kaşlarını kaldırarak bakıyorum. "Neden?"

Dişlerini sıkarak acı çekiyormuş gibi görünüyor, ama fazla önsöz yapmadan cevap veriyor. "Onun sadece bir cadı olduğunu sanmıyorum. O bir peri bile değil."

Aklım, Noel'de çocukları yemek isteyebilecek her türlü canavarı düşünmeye başladı bile ve hiçbirini iyi değil. "O zaman o ne?"

O sertçe başını sallar. "Bilmiyorum. Ama işlerin nasıl kokması gerektiğini biliyorum ve bu ev yanlış. İlk girdiğimizde fark ettim, ama burada daha güçlü. Doğal değil."

Archer pencereye doğru yürüdü. "Oradan geçebilirim belki."

Onu fırtınaya göndermek, ağlayan küçük kızı göndermekten çok daha az kötü geliyor bana, bu yüzden onu denemekten alıkoymuyorum. Ne yazık ki, o biraz fazla iri ve Fox, sıkışmaması için onu pencereden geri çekmek zorunda kalıyor.

"Yapabilirim," diye ısrar ediyor Gwen. "Gitmek istiyorum. Burada... *onunla* olmaktansa dışarıda olmayı tercih ederim." Gözleri tavana doğru kayıyor ve anlamlı bir şekilde büyüyor.

Elimi başımın arkasına götürüp gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bunu düşündüğüme bile inanamıyorum. "Ya yine kaybolursan?" Yarım ağızla bir kez daha itiraz ediyorum.

"Kaybolmayacağım," diye ısrar eder Gwen. "Kendi ayak izlerimi takip edeceğim ya da ağaçlara işaretler koyacağım."

"Ya da kendine iz bırak," diye önerir Jett, daha parlak renkli şekerleri alıp ona uzatır. "Geri dönüş yolunu bulabilmek için onları arkada bırak."

Şeker lekeli dişleriyle geniş bir gülümsemeyle başını sallayarak kabul eder.

ALIX

Arada benim stres ile annem annem ve
endişe kayıp kayıp çocuklar hakkındaki endişelerim
yüzünden, düğünüm için paniğe kapılmayı neredeyse unutuyordum.
Neredeyse.

Sonunda, annemi evden çıkarmak için hep birlikte köye bir gezi yapmayı önerdim. O sırada Beatrix, kalıp dekorasyonu denetlemesi gerektiğini hatırladı ve Odessa, düğünden önce son düzeltmelerin yapılmasını istiyorsam elbisenin terzisine geri götürülmesi gerektiğini hatırlattı. Elbiseyi bulmak için yukarı çıktım ve o anda tüm stresim bir anda geri geldi.

Düğünüm bir gün kaldı ve kar daha da şiddetini artırıyor; Daemon'un nerede olduğunu bilmiyorum; ve daha da kötüsü, gelinliğim berbat durumda. Yemin ederim, Daemon'un dikkatli davrandığını hatırlıyorum, ama belli ki "dikkatli" olmak yeterli olmamış, çünkü güzelim altın rengi gelinliğim buruşuk eski krepon kağıdı gibi görünüyor.

Huysuz terzinin beni gerçekten öldürecek gibi. Belki de bunun bir önemi yok, çünkü bu gidişle düşün lanetlenmiş gibi görünüyor.

Daha kötüsü de olabilirdi... değil mi?

Kendimi hazırlayarak elbiseyi topladım ve Dessa, Aurelia, Nana ve annemle birlikte atlı kızağın arkasına yığdım. Kızak parlak, parlak kırmızı metalden yapılmıştı ve onu özellikle Hallmark Noel filmlerini hatırlattığı için seçmiştim, ama onu gerçek bir kar fırtınasında sürmeyi hiç düşünmemiştim.

"Bizi kardan korumak için büyü kullanırsam, annen yine çılgık atmaya başlar mı?" Aurelia kulağıma fısıldıyor.

Olasılıkları değerlendiriyorum. "Evet, muhtemelen... ama yine de yap."

Gülümser ve ellerini kullanarak soğuk karlağı bizden uzaklaştırmaya başlar. Sanki rüzgârla ilgili bir tür yorumlu dans yapıyormuş gibi görünür ve annem, köye doğru yola çıkarken onu kasıtlı olarak görmezden gelir.

Kızakımız yokuş aşağı kayıyor, kızak ayakları el değmemiş karda ikiz izler bırakıyor. Altımızda uzanan Stora, gece mumlar gibi parlayan altın pencereleriyle bir Noel kartı gibi ışıltılı.

"Noel Baba'nın köyüne benzemiyor mu, anne?" diye soruyorum uluyan rüzgârın sesini bastırarak.

Annem ceketinin yakasını sıkıca tutuyor. "Kuzey Kutbu kadar soğuk, haklısın."

Gözlerimi deviriyorum. Aurelia'nın dansı sayesinde kızakta gayet rahatız, ama annem her şeyi sevmemeye kararlı görünüyor.

Şehrin merkezinden geçiyoruz ve virajın ardından terzinin dükkânı görünüyor, pencereleri alacakaranlıkta kehribar rengi parıldıyor. Atları hemen dışında durdurup atlıktan atlıyorum, buruşuk elbisemi kollarımda tutuyorum ve çarşafı hava şartlarından koruyorum.

Dükkânın kapısını ittiğimde bir zil çaldı. Korktuğum sert yüzlü kadın yerine, sadece asistanı — yakasına iğneler takılı, henüz on altı yaşında bir kız — tezgâhın arkasından başını kaldırdı. Hemen koşarak bana selam verdi ve derin bir reverans yaptı. "Hoş geldiniz, Majesteleri."

Henüz "Majesteleri" demedi, ama onu düzeltmekle zaman kaybetmedim. "Merhaba! Nerine'i arıyorum."

"Çok üzgünüm. Madam Nerine bir saat önce çıktı," diyor, alnındaki saç telini eliyle düzelterek.

İnlememi zorlukla bastırırm. "Onu nerede bulabilirim, biliyor musun?"

"Okulda, çocuklara düğününüz için geçit töreni kıyafetlerini giydiriyor."

"Alexandria, düğün alayında neden okul çocukları var?"

Neredeyse bir metre havaya zıplıyorum ve arkamı dönüyorum. Annemin beni içeriye kadar takip ettiğini fark etmemişim ve şimdi bana yeni bir şüpheyile bakıyor.

Yardımcı olmak isteyen dükkân kızı araya girer. "Bu bir kraliyet geleneği, hanımefendi."

"Kraliyet ailesi mi?" Annem dehşete kapılmış bir sesle sordu. "Kim kraliyet ailesinden?"

Gözlerimi ellerimle kapattım. Harika. Bir kez olsun, durumun daha da kötüye gidebileceğini düşünmüyorum.

"Yardımanız için teşekkürler," diyorum isteksizce asistanına, annem peşimden koşarken dükkandan çıkarken.

Annem yeni okul binasına kadar bana sorular yağdırır, ta ki sonunda Nana bana acıyıp araya girene kadar. "Iris, bırak şunu. Ciddiyim."

Annem öfkesini kendi annesine yöneltir ve ben yorgun bir nefes alırım.

Dessa, bana sempatiyle bacağıma dokunur. "Sadece bal küpüne odaklan."

Çok yaklaştın."

"Balayı," diye düzeltiyorum, gülümseyerek. "Her neyse. Aynı şey."

Omuz silkiyorum. "Evet, sanırım öyle sayılır."

Okula vardığımızda, geç saat olmasına rağmen okulun neredeyse boş olduğunu görüyoruz.

Koridorun sonundaki sınıfta tek bir lamba yanıyor ve minyatür masaların üzerine uzun gölgeler düşürüyor. İçeride, Madam Merriweather Nerine'in yanında oturuyor, aralarında kumaş ve iğneler dağılmış durumda. Biz içeri girince Merriweather'ın yüzü aydınlanıyor ve sandalyesini gürültüyle sürterek ayağa kalkıyor. Nerine ise dudaklarını büzüyor ve makasını yavaşça masaya bırakıyor, gözleri sanki elimde bomba taşıyormuşum gibi kollarımdaki bohçaya dik dik bakıyor.

"Merhaba," diye başlıyorum. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim..."

"Hiç sorun değil, Majesteleri," diye coşkuyla yanıtladı öğretmen.

Arkamda, annemin yüksek sesli fısıltısı odanın her yerine yayılır. "Tamam, bu kadar. Biri bana 'kraliyet' meselesini açıklayacak mı, yoksa kendi sonuçlarımı mı çıkarmam gerekiyor?"

"Hadi, Iris," diye iç çeker Nana. "Arabaya geri dönelim. Tüm sorularını cevaplayacağım."

Onlar ayrılırken Madam Merriweather dudağını ısırır ve omzumun üzerinden onların arkasını izler. "Özür dilerim, söylediğim bir şey miydi?"

"Hiç de değil, o sadece... alışmaya çalışıyor." Yüzümü buruşturuyorum. "Her neyse, aslında Nerine ile elbisem hakkında konuşmak istiyordum. Bu sabah provamızı bitiremediğim için çok üzgünüm. Acaba bunu yine de bitirmenin bir yolu var mı?"

Dudaklarını büzüyor. "Sana oturma demiştim, ama yine de oturdun mu?"

"

Yüzüm kızardı. "Yani... öyle bir şey."

"Bana ver, senin yanında güvende değil zaten."

Elbiseyi ona veriyorum, bunun onu bitireceği anlamına mı geldiğini bilmiyorum

bitireceği mi, yoksa benim onu giymeye layık olmadığımı düşündüğümü, emin olamıyorum... Muhtemelen ikincisi, bugünkü gidişata bakılırsa.

"Geldiğine sevindim," diyor Madam Merriweather, Nerine'in somurtkan yüzünü görmemek için vücudunu bana doğru çevirerek.

"Çok üzgünüm," diye hemen patladım. "Çocukların geçit töreni provasını daha erken izlemeye gelmem gerektiğini biliyorum. Eminim harika olacaklar."

"Oh, mesele o değil," diye eliyle beni uzaklaştırır. "Archer ve Gwen'in bulunup bulunmadığını henüz duymadım. Kral onları geri getirdi mi?"

"Aslında hayır. Henüz değil."

Yüzü düştü. "Oh hayır. Umarım hepsi iyidir, saatler oldu."

"Daemon'u ve diğerlerini tanımıyorsun, eminim iyilerdir," diyorum, hem kendimi hem de onu ikna etmek için. Eminim iyilerdir... ama yine de, beklediğimden çok daha uzun süredir yoklar...

"Muhtemelen cadı onları yakaladı!" Nerine sözünü keser. "Bir kral bile onun peşine düşerse aptal olur. Eminim bütün yıl kış uykusundan sonra kimi yediğini umursamıyordur."

Gözlerim endişeyle büyüdü. "Affedersiniz..."

"Onu dinleme, Alix," dedi Dessa düz bir sesle, yanıma gelerek. "Bu çok saçma. O ormanda cadı falan yok."

"İstediyine inan," der Nerine küçümseyerek.

"Bence cadı o," Aurelia, biz ayrılırken fısıldayarak mırıldanır.

Gülüyorum, ama biraz zoraki. Okul binasından çıkarken karanlık gökyüzüne bakıyorum. "Saat çok geç oldu... Ne zaman ayrıldıklarını söylemiştin?"

"Sen gittikten hemen sonra," diyor Dessa, kaşlarını hafifçe çatarak. "Belki de haklısın. Hava durumunu da hesaba katsak bile..."

"Eminim iyilerdir," diye patladım. "...ama en azından bir kontrol etsek iyi olmaz mı? En azından kızağa binip malikaneye dönmek isteyebilirler."

Dessa rahatlamış görünüyor ve şaşırtıcı bir şekilde Aurelia bile hevesle başını sallayarak onaylıyor.

Annem, Dessa, Aurelia ve ben yokken bir saat boyunca uslu duracağına söz verir ve karanlık ormana girmeden önce onu ve Nana'yı malikaneye bırakırız.

Odessa, hayatının çoğunu at binerek geçirmiş olduğu için atlarla en iyi anlaşılan kişidir, bu yüzden dizginleri ona bırakırız. Aurelia, karı uzak tutmak için hala kollarını sallayarak onun yanına oturur ve ben de daha fazla yardım edemediğim için biraz suçluluk duyarak arka koltuğa otururum.

Kabul etmeliyim ki, bu kadar endişeli olmasaydım, kızak yolculuğunun tadını çıkarabilirdim.

Kar, küçük yumruklar gibi kızağa çarpıyor, ama soğuk rüzgarı hissetmiyorum — sadece Aurelia'nın parmak uçlarının havada görünmez desenler çizdiği yerden yayılan hafif bir sıcaklık hissediyorum. İkiz fenerler, önümüzde zıplayıp sallanan sarı ışıklar yayıyor, karanlığı zar zor deliyor. Her kar yığını üzerinden geçtiğimizde, atların dizgin çanları neşeyle çalıyor.

Bir süre sessizce yol alıyoruz ama ne erkeklerin ne de kayıp çocukların izini görüyoruz. Sonunda, Nerine'in kafama soktuğu ve aklımdan çıkaramadığım şeyi dile getiriyorum: "Tamam, kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama sormak zorundayım. Gerçekten Yule cadısı var mı?"

Aurelia dudağını ısırır. "Yani, teknik olarak her şey mümkün. Onun var olmadığını kanıtlayamazsın."

"Evet, kanıtlayabilirsin. Sana cadıların olmadığını söylüyorum," dedi Dessa düz bir sesle. "Fae'lerin o kadar çok çocuğu yok. Her Yule'da gerçekten çocuklarımızı kaybediyor olsaydık, geriye hiç çocuk kalmazdı. Zaten, 'cadı' kelimesi hikayelerdeki yarattığı tanımlamıyor bile."

"Nasıl yani?" diye soruyorum.

"Cadılık, insanlara ait bir kelimedir," diye açıklıyor Aurelia. "Cadı, büyücü, sihirbaz... Bunların hepsi, sihirli güçlere sahip ancak Fae soyundan gelmeyen insanları tanımlamak için kullandığımız kelimelerdir."

"Daha önce sana büyücü dendiğini duymuştum," diyorum.

"Annem büyücüydü, ama ben değilim. Fae büyüsüne sahibim ve diğer Fae'ler gibi onu kullanmak için eğitim aldım."

Kaşlarım çatılır. İki yıldır burada yaşıyor olsam da Fae konusunda uzman olduğum söylenemez, ama benim için her zaman açık olan bir şey var

Aurelia'nın Daemon veya Kastian'dan farklı bir sihre sahip olduğunu. Ona bu konuda daha fazla soru sormak istiyorum, ama Dessa benden önce araya giriyor.

"Yule cadısı sadece bir efsanedir," diye ısrar ediyor Dessa. "Ama gerçek olsa bile, hikayelerdeki yaratık bana başka bir şey gibi geliyor. Belki bir şekil değiştiren? Ya da bir tür cadı... Tabii ki onun gerçekten var olduğuna inanmıyorum."

Karanlık bir kahkaha atıyorum. "Bu beni rahatlatmıyor."

"Endişelenme," diyor Aurelia. "Daemon veya Kastian gerçekten başı dertte olsaydı, ikiniz de bilmez miydiniz? Hissederdiniz, değil mi? Ben hiçbir şey hissetmiyorum, yani muhtemelen hepsi iyidir."

"Neden bir şey hissedeceksin *ki*?" diye soruyor Dessa kurnaz bir gülümsemeyle.

Aurelia şaşırmış görünüyor ve bir an için, onun sıcaklık büyüsü bozulurken gerçek bir kış rüzgarı hissediyorum. "Hissetmem! Öyle değil... Sadece insanları okumakta çok iyi olduğumu söylüyorum."

Dessa ve ben birbirimize bakarız, aynı şüpheli bakışı paylaşıyoruz.

"Tamam, bu saçmalık," diye patlarım. "Gerçekten ne demek istedin?"

Aurelia cevap veremedi, Dessa aniden dizginleri geri çeker ve tüm kızak sıçrar, neredeyse hepimizi karın içine devirecekti.

"—Ne oluyor lan!" diye bağırırım.

"Üzgünüm!" diye bağıır Dessa. "Bir şey gördüğümü sandım."

Kendimi kızığın kenarına tutunurum ve onun işaret ettiği yöne bakarım.

Uzun bir süre boyunca, sonsuz kar yığınları ve yarısı gömülü ağaçlar dışında hiçbir şey görmüyorum. Sonra, bir şey yerde hareket ederek karı bozuyor.

Nefesimi tutar ve geri çekilirim. Bir şey şaşırtıcı bir hızla ve kendi güvenliğini hiç umursamadan doğrudan bize doğru geliyor. Tamamen saçma bir saniye boyunca, bunun bir kurt olduğunu düşünürüm; ya da daha kötüsü, cadı. Sonra, ağır gri bir bulanıklık bana doğru fırlar.

"Sushi?" diye bağııyorum, yarı inanamadan, yarı dehşet içinde.

Nana'nın kocaman gri kedisi kızığa atlar ama ıskalar ve kar yığına yuvarlanır, sonra o kadar yüksek bir miyavlama çıkar ki

Odessa, "Ne oluyor..." diye başlar ama ben, botlarımın anında buz gibi karla dolmasını umursamadan, çoktan kızağın üzerinden atlıyorum. Her zamanki gibi nankör olan Sushi'

"Ne oluyor..." Odessa başlar, ama ben çoktan kızağın üzerinden atlıyorum, botlarımın anında buz gibi karla dolmasını umursamadan. Her zamanki gibi nankör olan ve bu çabam için kolumu tırmalayan Sushi'yi kucaklarım.

"Senin neyin var böyle?" diye kediyi azarlıyorum, "Eve git. Nana'ya geri dön. Neden buradasın ki?"

Kedi, sarı gözleriyle bana buz gibi, dipsiz bir hor görmeye bakıyor. Sonra, gitmesi gereken bir yer olduğunu hatırlamış gibi, elimden atlayıp ağaçların arasına koşuyor.

"Lanet olsun!"

Onun peşinden koşarım. Karın üzerinde attığım her adımda bacaklarım yanar, kar botlarımın üstüne dökülür ve ayak bileklerimde erir. Arkamda, Dessa ve Aurelia'nın kızağına atladıklarında kızağın gıcırdamasını duyarım, takip ederken her nefes alışlarında küfürler savururlar.

Sushi'nin gri kuyruğu karın üzerinde ileri geri sallanıyor, biz gizli köklerin üzerinde tökezleyip, bizi uyluklarımızın ortasına kadar yutan kar yığınlarına batarken alay ediyor.

"Sushi!" diye bağırlıyorum.

"O bir kedi, onu çağırırsan da gelmez," diyor Dessa nefes nefese. Çalılıkların etrafında koşuyorum ve aniden duruyorum.

Sushi koşmayı bırakmış ve bana umutla bakarak yüksek sesle miyavlıyor. Daha da şaşırtıcı olanı, yalnız değil.

Karda duran sarışın bir kız çocuğu var. Yüzü solgun ve gözleri çılgınca, yüzünde gözyaşları var. Sushi bacaklarına sarılır ve rüzgârın sesini bastıracak kadar yüksek sesle mırıldanır.

"Sen Gwen misin?" diye soruyorum, heyecan ve rahatlama duygusu beni kaplıyor.

Kız cevap vermeden, aniden kollarıma atladı.

ALIX

"Orası ev mi?"

Gwen bana bakıp başını salladı. Kızakla eve getirilmişti ve battaniyelerin altında güvende olduğu için artık çok daha iyi görünüyordu.

Olanları anlatması ve kulübeye kadar izlerini takip etmemiz uzun sürmedi. Şeker izlerinin kısa olmasına bakılırsa, dışarıda çok uzun süre kalmamış ve kar, kırmızı şeker izlerini henüz tamamen örtmemişti. Gwen'in dediğine göre cadının onları bodrumunda hapsettiği kulübeyi kolayca bulduk.

Daemon'u oradan çıkarır ve iyi olduğundan emin olur olmaz, bu konuda onunla dalga geçmeyi asla bırakmayacağım. O, dünyadaki en tehlikeli hapisneden kaçan ilk kişi

ama yaşı bir kadın tarafından bir kök mahzenine hapsedildi. Bu çok mükemmel.

"Burada kal," diyorum Gwen'e kızağı terk ederken. "Kardeşinle hemen döneceğiz, söz veriyorum."

"Dikkatli ol," diyor küçük bir sesle. "Cadı içeride." "Hala onun cadı olduğuna inanmıyorum," diyor Dessa nefes nefese.

Aurelia saçlarını yüzünden geriye doğru tarar ve omuzlarını dikleştirir. "Orada ne varsa, siz ikiniz bana bırakın. Gwen'le burada kalın, ben tek başıma içeri gireceğim."

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum. "Ciddi misin?"

"Alınma ama sen insansın Alix ve yaralanabilirsin. Dessa, sen de su dışında ondan pek farklı değilsin. O adamları orada hapseden her neyse, bırak ben halledeyim."

Kaşlarımı çatarak onu süzdüm. İnsan standartlarıyla perileri yargılamanın yanlış olduğunu çok iyi biliyorum. Aurelia minik ve masum görünüyor, ama aslında büyükannemden bile yaşı ve inanılmaz güçlü bir sihre sahip. Yine de, boyu 1,5 metreyi bile bulmayan bir kızı tek başına bir canavarla yüzleşmeye göndermek zor geliyor.

"Ya yardıma ihtiyacın olursa?" diye tereddüt ediyorum.

Omuzlarını silkiyor ve bize hafif çılın bir gülümseme atıyor. "Fox, Jett, Daemon ve Kastian orada. Onlar yardım eder."

"Yardım edebilecek olsalardı, ilk başta oraya girmezlerdi," diye mırıldanıyorum. "Sen cadıyla ilgilen, biz de destek gerekirse adamları bulup kurtarmaya odaklanalım, ne dersin?"

Aurelia gözlerini devirdi. "Peki, ama en azından arkamda kalın." "Birkaç adım geride kalacağız," dedi Dessa. "Hadi gidelim!"

Gwen'i güvenli bir şekilde kızağın içinde bırakıp, küçük kulübeye doğru yolu yavaşça ilerliyoruz. Daha iyi bir benzetme bulamadığım için, masaldan çıkmış gibi görünüyor. Tam olarak "kötülerin sığınağı" gibi görünmüyor ama sanırım Aurelia gibi, görünüş aldatıcı olabilir.

Kapıya ulaşmadan hemen önce, Aurelia elini "bekle" anlamına gelen evrensel bir hareketle uzatır. Onu hiç bu kadar odaklanmış görmemiştim. Ön merdivenlerden yukarı koşar ve verandaya çıkar, sonra kulağını kapıya dayar. Bir süre sonra bir adım geri atar

ve küçük ayağını kapının ortasına vurur. Kapı titrer, sonra bir gürültüyle açılır ve tahta parçaları etrafa saçılır.

"Vay canına," diye fısıldarım.

Odessa geniş bir gülümsemeyle, "Bunu öğrenmem lazım," der.

Aurelia içeri girer ve biz de onun peşinden koşarız. Kulübeye girdiğimiz anda kayarak dururum, gözlerim fal taşı gibi açılır. Beynim kısa devre yapar, çılgınca yeniden hesaplamaya başlar.

Rahat, tek odalı bir kulübede duruyoruz. Odanın bir tarafında, şöminede ateş çıtır çıtır yanıyor ve unla kaplı ahşap masanın üzerine dans eden gölgeler düşürüyor. Odanın diğer tarafında, kasabanın fırıncısı Bayan Hilde donakalmış, gözlükleri burnundan kayarken bize bakıyor.

Sağ elinde, bir pasta torbası önlüğüne beyaz krema damlatıyor. Önünde, narin şeker güllerle kaplı beş katlı bir pasta masanın kenarında sallanıyor. Görünüşe göre Bayan Hilde, biz içeri daldığımızda dirseğiyle pastaya çarpmış ve ben izlerken pasta yana devrilip ıslak bir sesle yere düşüyor. Krema, arteriyel sprey gibi her yere sıçrıyor.

Uzun ve korkunç bir saniye boyunca, her şeyi mahvettiğimize ikna oldum.

Belki Gwen yanılmıştı; belki bu tamamen normal bir fırın acil durumu idi; belki de sebepsiz yere kapıyı kırıp ikinci düğün pastamı mahvetmiştik.

Özür dilemek için ağzımı açtım ama sözler boğazımda takıldı. "Bayan Hilde? Kapınız için çok üzgünüm..."

Ama Bayan Hilde dinlemiyor. Ya da belki dinleyemiyor.

Yaşlı kadın bize, sonra da yerde duran pastaya bakıyor ve yüzünde dehşet belirliyor, ardından hızla öfkeye dönüşüyor.

Dudakları kanı çekilir ve ince bir çizgiye dönüşür, acı dolu bir çığlık atar. Sonra, benim algılayabileceğimden daha hızlı bir şekilde, göz bebekleri genişler ve gözleri tamamen siyah olur. Çenesi düşer, sonra düşmeye devam eder, çene eklemi mide bulandırıcı, ıslak bir sesle genişler. Dişleri birbirine sürtünerek, kabus gibi dişlere dönüşürken çıkardıkları sesi duyarım. Vücudu büyür ve değişir, deri gibi sertleşmiş cildinde siyah tüyler çıkar.

"Aman Tanrım," diye bağırırım. "Bu şey de ne lan?"

"Geri çekil," diye tısladı Aurelia, Dessa ve benim kulübeye daha fazla yaklaşmamızı engellemek için kollarını uzattı.

Bunu iki kez söylemesine gerek yok, ben zaten o şeyden uzaklaşmaya çalışıyorum. O şey, bana Krampus ile kurt adamın karışımı gibi bir korku filmi canavarı hatırlatıyor. O bir hayvan ya da insan değil, ikisinin korkunç bir karışımı ve damarlarımdan ilkel bir korku geçiyor.

Benden farklı olarak, Aurelia hiç korkmuş görünmüyor. Gülümsüyor ve ellerini uzatarak Bayan Hilde'nin olduğu şeye doğru koşuyor.

Havada elektrik akımı çınlıyor gibi ve onlarca ev eşyası - tabaklar, mutfak aletleri, ateş maşası ve hatta düğün pastamdan kalanlar - kendi kendilerine havaya yükselip canavara doğru uçuyor. Bir un çuvalı raftan fırlayıp canavarın kafasına çarparak onu beyaz bir toz bulutuyla kaplar. Bir anlığına kör olan ve öfkelenen canavar, onun yüzündeki her grotesk çatlağa yapışmasıyla çığlık atar.

Bayan Hilde, tüm kulübeyi sarsan korkunç bir kükremeye Aurelia'nın üzerine atılır. Aurelia hızla kenara atlar ve pençelenmekten kurtulur, ancak krema kaplı zeminde kayarak dengesini kaybeder. Yerde sürünerek ilerlerken canavar da onun peşinden ağır adımlarla gelir.

Aurelia'nın geri çekilme talimatını tamamen görmezden gelen Dessa, masadan bir oklava alır ve onu beyzbol sopası gibi Bayan Hilde'nin kafasına savurur.

Hedefi ıskalar, ancak yine de yaratığın kocaman, tüylü omzuna vurmayı başarır. Kulübede yankılanan bir çatırtı duyulur ve Bayan Hilde acı ve öfkeyle kükrer.

Dessa sırtıyor, ama heyecanı kısa sürüyor. Canavar yaralı kolunu Dessa'ya doğru uzatıyor, onu boğazından yakalıyor ve hiç zorlanmadan kaldırıyor, parmaklarını sıkıyor, o kadar sıkı sıkıyor ki Dessa'nın ayakları yerden havada sallanıyor.

Korkudan çığlık atarım ve şaşırtıcı bir şekilde Bayan Hilde, Dessa'yı sallamayı bırakıp bana bakar. Bakışlarımız karşılaşır ve aniden Dessa'yı bırakıp yön değiştirir, en yakınındaki diğer davetsiz misafire, yani bana saldırır.

"O hepimize aynı anda odaklanamaz!" Aurelia arkamda bağılıyor, belli ki benimle aynı şeyi fark etmiş.

Bu bilgi, çılgılık atarak hücum eden yaratığın önünden atlamaya çalışırken bana hiç yardımcı olmuyor. İnsan reflekslerim çok yavaş ve Bayan Hilde devasa pençeleriyle bana saldırıyor. Bir elin beni kenara ittiğini hissetmeden hemen önce gözlerimi kapatıyorum.

Duvara sertçe çarparak düşerim ve Aurelia önüme atladığında görüşüm bulanıklaşır. Kanatlarının açıldığını görünce şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırırım.

Aurelia'nın kanatlarını daha önce hiç görmemiştim, hatta hiçbir dişi perinin kanatlarını da. Gördüğüm diğer perilerin kanatlarından daha küçüktüler ve sinek kuşu gibi elektrik mavisi-yeşil renkteydiler.

Yarım saniye boyunca şaşkın bir şekilde gözlerimi kırıştırıyorum, sonra yüksek bir patlama sesi ve bağırırlar dikkatimi çekiyor.

Sesin kaynağını bulmak için çılgınca etrafa bakınıyorum ve gözlerim uzak duvardaki bir kapıya takılıyor. Kahretsin, adamlar orada olmalı.

Dizlerimin ve ellerimin üzerinde kalarak, buzla kaplı zeminde sürünerek ilerliyorum, üzerimden bir gölge geçtiğinde veya canavar kükrediğinde her seferinde irkiliyorum.

Odanın diğer tarafına ulaştım ve kendimi kapı koluna çekerek yukarı çıktım. Kapı dışarıdan kilitliydi, ama şans eseri anahtar hala kilitteydi. Anahtarı çevirdim ve kapıyı açtım.

Hemen ardından dört iri adam ve bir çocuk dışarı dökülür. Kulübe daha önce küçük geliyorsa, şimdi boğucu hale gelmiştir. Daemon, Kastian, Fox ve Jett'in kanatları açılmıştır ve kanat açıklıkları Aurelia'ninkinden çok daha büyüktür. Sekiz vücut, beş çift kanat ve bir çılgın fırıncı arasında nefes alacak yer kalmamıştır.

Daemon beni kollarımdan sertçe tutup duvara doğru iterek vücuduyla beni korur. Daemon'un gözlerine baktığımda kalbim hızla çarpar, ama o beni gördüğüne hiç de sevinmiş görünmüyor. Beni kollarımdan tutup arkasına çeker ve beni duvara doğru iterek neredeyse boğar.

"Burada ne işin var?" diye bağıırır, devam eden kavganın sesini bastırarak.

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim!" diye bağırırım. "Bu arada, hoş geldin!"

Beni boğmak mı yoksa öpmek mi istediğinden emin değilmiş gibi görünüyor ve kavgaya dönerek beni daha da arkasına itiyor.

Kırmızı ve kahverengi kanadının arkasından bakınca kavganın neredeyse bittiğini görüyorum.

Yaralı ama kavgaya geri dönen Dessa, Kastian ona ulaşmadan hemen önce, çığlık atarak oklava ile Bayan Hilde'nin kafasına vurur. Kastian canavara zaman kaybetmez, sadece başını yakalar ve onu kaldırır. O, onu tekmeleyerek evden dışarı taşırken, kadın protesto etmek için bağıır.

Aurelia ayaklarını genişçe açar, kollarını başının üzerine kaldırır. Parmaklarının etrafındaki hava çıtırdar ve patlar, minik mavi-beyaz yaylar parmak eklemleri arasında zıplar. Avuçlarında biriken şeyi serbest bırakmadan, Fox onunla Bayan Hilde'nin arasına atılır.

Uzun boyu ve kocaman kasları Aurelia'yı gölgede bırakır ve onu hırlayan canavarla neredeyse aynı göz hizasına getirir. O da hırlar ve tüm ağırlığını öne doğru atarak Bayan Hilde'yi unla kaplı zemine çarpar. Fox'un kasları gerilir, Bayan Hilde'nin çırpınan vücudunu yere sabitlerken ön kollarındaki damarlar şişer.

Sonra bulanık bir hareket gözüme çarptı: Archer, birdenbire ortaya çıktı, yüzünde sert bir kararlılık vardı, parmakları küçük ellerinde devasa görünen tırtıklı ekmek bıçağının tahta sapını sıkıca kavramıştı. Tereddüt etmeden bıçağı canavarın göğsüne sapladı ve Archer'ın titreyen parmaklarından koyu renkli bir sıvı fışkırırken, ıslak, gırgır bir ses kulübeyi doldurdu.

ALIX

"Yule cadısı" ile olan savaştan sonra, dalgalar halinde de olsa hepimiz malikaneye döndük.

Kastian ve Odessa eve ilk varanlar oldular çünkü Kastian onu kucağına aldı, kulübeden çıktı ve malikaneye güvenli bir şekilde varana kadar yürümeye devam etti. Elbette, kendi isteği dışında kavgadan çekilmesine çok kızgın ama bence Kastian'ın öncelikleri bu kadar net olduğu için içten içe memnun.

Fox, Jett ve Aurelia eve sonraki gelenlerdi. Kulübeyi terk ettikten bir saat sonra malikaneye vardıklarında neler olduğu tam olarak belli değil, ama Dessa bana vardıklarında ortamın gergin olduğunu ve Fox'un her zamankinden daha sessiz olduğunu söyledi.

Sonunda, Daemon ve ben sonuncuydık. Archer ve Gwen'i Nikolas'a kendimiz geri götürmeye karar verdik, çünkü bu teknik olarak geleneksel dilekleri yerine getirme görevimizin bir parçasıydı ve görevimizi tam olarak yerine getirdiğimizden emin olmak istiyorduk

görevimizi tam olarak tamamlamak istediğimiz için, ama daha çok Gwen'in neden ve nasıl fırtınaya tek başına gönderildiğini ve Archer'ın canavarı nasıl öldürdüğünü tam olarak açıklamamızın önemli olduğunu düşündüğümüz için. Nikolas torunlarını gördüğüne o kadar minnettardı ki, ayrıntılar önemli değildi.

"Bunu size nasıl ödeyebilirim?" diye bağırdı, biz olanları anlatmayı bitirdiğimizde.

"Hiçbir şeye ihtiyacımız yok," dedi Daemon hemen. "Bu geleneksel dilek gerçekleştirmenin bir parçasıydı."

"Öyle olmasa bile yine de yardım ederdik," diye ekledim.

Daemon başını salladı. "O da var."

Nikolas torunlarını kollarının arasına alır, gözyaşları yüzünden süzülür. "Elbette yapabileceğim bir şey vardır."

Daemon yine onu uzaklaştırmaya başlar, sonra durur. "Aslında..."

Ona keskin bir bakış atarım. "Ciddi olarak..."

"Hayır," der hemen, "Bu bir geri ödeme değil, sadece merak ettim. Çocuklara büyü öğreten kim?"

Nikolas başını sallar ve Archer cevap verir. "Kimse. Eskiden ailelerimiz öğretirdi, ama şimdi kimse öğretmiyor. Storia'da çok fazla büyücü yok."

"Var, hepsi bizim malikanemizde bizimle birlikte yaşıyor," diyor Daemon. "Sihir eğitiminize devam etmek isterseniz, size ben öğretebilirim."

"Sen mi?" Nikolas hayranlıkla sorar.

"Şey, ben ve ders vermek için orada olan diğer herkes."

Archer ve Gwen daha dik otururlar, ikisi de heyecanlı görünürler, ama büyükbabaları sözlerini keser.

"Bu çok cömert bir davranış," der Nikolas hemen. "Ve ülkeyi yönetirken bunun için zamanınız da olmazdı."

Daemon omuz silker. "Bir düşünün. Balayımızdan döndükten sonra bu konuyu daha ayrıntılı konuşabiliriz."

Nikolas balayının ne olduğunu bilmiyor gibi görünüyor, ama sormak için fazla kibar. Bize tekrar teşekkür eder ve biz de karanlık, karlı sokağa çıkarak ayrılırız. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz Daemon'a dönerim. "Bu cömert bir teklifti. Onlara ders vermek için gerçekten vaktin var mı?"

Omuz silkiyor. "Zaman ayıracağım. Aurelia yardım edecek, Kastian da karaya çıktığında. Archer'ı da Fox'a gönderebiliriz. O delikanlı katil içgüdülerine sahip ve şövalye yardımcısı olacak yaşta."

"Sanırım, ama yine de spontane olarak teklif etmek büyük bir iyilikti. Umursamadığımdan değil, sadece merak ediyorum."

"Çocuklarla konuşmakta berbatım, ama eninde sonunda öğrenmem gerekecek, değil mi? Bu iyi bir pratik olacak."

Ağzımın köşesi gülümsemeye başladı. "Yakında çocuklarımız olacağını mı düşünüyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Belki. Sen hazır olduğunda ben de hazırım, Peaches. Her neyse, onları eğitmeyi teklif etmemin tek nedeni bu değildi. Biz yeni bir ülkeyiz ve hala güç tabanımızı oluşturuyoruz. Fırtınaya tek başına çıkacak ya da bir cadıyı bıçaklayacak kadar cesur iki büyücüye ihtiyacımız var... ya da o şey her neyse."

"Bilmiyor musun? Benim bir sonraki sorum da buydu. O neydi?"

Kaşlarını çatır. "Bilmiyorum, Peaches. Ellender'da Fae'lerden çok daha eski ve tehlikeli birçok yaratık var. Ama bir şeyi biliyorum: Bir dahaki sefere o eski çocuk efsanelerinden birini duyduğumda, aksini kanıtlanana kadar gerçek olduğunu varsayacağım."

"Bu muhtemelen iyi bir strateji. Yani, benim en sevdiğim hikayeler de gerçek çıktı..." Etrafımızdaki caddeyi işaret ederek "Yani açıkça bir emsal var."

Daemon sırtarak dudaklarıma sertçe öpücük kondurdu. Uzun bir süre birbirimizden ayrılmadık, ta ki sonunda ben de onun dudaklarına gülümsediğimde. "Bu ne içindi?"

"Sadece eve kadar olan yol boyunca bizi aramaya gelmenin ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlatmadan önce, seni sevdiğimi hatırlatmak istedim."

"Oh lütfen. Aurelia, Dessa ve ben olmasaydık, hepiniz hala bodrumda sıkışıp kalmış olurdunuz."

O homurdanır. "Hatırlatma. Onun bizi bu kadar kolay tuzağa düşürmeyi nasıl başardığını düşünmek istemiyorum ve özellikle de sana ne olabileceğini düşünmek istemiyorum."

Gülümserim. "O zaman düşünme. Hadi eve gidelim. İnanılmaz olsa da, düğünden önce yapmamız gereken tonlarca iş var... tabii

kar yağmazsa tabii."

"Öyle olsa bile, balayımıza çıkacağız," diye homurdanır.

Ben de heyecanla başımı sallıyorum. "Tabii ki, ben... Oh, lanet olsun!"

Daemon kaşlarını çatıyor. "Ne oldu?"

"Sana bir şey söylemem gerektiğini hatırladım. Annem burada ve seninle tanışmak için can atıyor. Kendini hazırla, bu biraz zor olabilir."

O iç geçirip elimi tutar. "Tamam. Hadi Peaches, şunu halledelim."

Birkaç saat sonra, Daemon ve ben oturma odamızın ortasındaki şöminenin yanındaki kanepede oturuyoruz. Pil ile çalışan CD çalarımın Noel müziği geliyor - Ellender'da insan müziği çalabilmemin tek yolu bu - ve mutfaktan taze pişmiş kurabiye kokusu geliyor. Etrafımızda, tüm oda dolup taşıyor ve her koltuk dolu.

Daemon'un yakışıklı ve kelimenin tam anlamıyla bir kral olduğunu fark eder etmez ona ısınan annem, sağımızdaki koltukta oturmuş gülümsüyor. Onu yıllardır bu kadar sakın görmemiştim ve bu durum beni gerçekten ürkütüyor.

Nana, annemin yanındaki başka bir koltukta oturmuş, Beatrix ile sohbet ederken Sushi kucağında uyukluyor. Sushi ne zaman malikaneye geri döndü bilmiyorum, ama bizi doğrudan Gwen'e götürdükten sonra ormanda dolaştığı için şikayet edemem. Yemin ederim ki o kedi olması gerekenden daha akıllı.

Odanın diğer tarafında, Dessa ve Kastian yerde oturmuş, Jett ve Connell'in Aurelia'yı odanın içinde sürükleyip, üç kişilik vals gibi birbirlerine paslaşarak gülümsüyorlar.

Fox duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, o da dansı izliyor. Yüzündeki ifade tamamen okunaksız, ama açık renkli gözleri Aurelia'ya bakıp duruyor, sonra Aurelia onun yönüne döndüğü anda başka yere bakıyor. *İlginç.*

Memnuniyetle iç çekip Daemon'un göğsüne yaslanıyorum. O dalgın dalgın elini uzatıp parmaklarını saçlarımin arasında gezdiriyor. "İyi misin, Peaches?"

Başımı sallarım. "Aslında harika. Fırtına olmasaydı, mükemmel bir akşam olurdu."

Daemon, karın hala şiddetle yağdığı karanlık pencereye bakıyor.

Beatrix, bizi açıkça duyduğu halde, müziğin sesini bastırmak için sesini yükseltir. "Merak etme Alix, düğün konukları yine de yetişecekler."

İç çekiyorum. "Optimizmin için teşekkürler, ama ben o kadar emin değilim. Diğer sarayların zamanında buraya gelemeyeceğini kabul etmemiz gerekebilir."

"Daha da iyi," diye homurdanır Daemon. "Sana sürekli söylüyorum, biz birbirimize bağlıyız. Binlerce yabancıнын önünde gösteri yapmamıza gerek yok."

Sevgiyle koluna dokunuyorum. "Biliyorum. Açıkçası, şu anda sadece sen varken evlenmekten çok mutlu olurum."

Oda boyunca, boombox'tan *Walking in a Winter Wonderland*'ın hafif cızırtılı sesleri dışında, çınlayan bir sessizlik hakim.

"O zaman neden yapmıyorsun?" diye sorar

Jett sonunda. "Ne, hemen evlenmek mi?"

"Evet, evet," diyor Dessa, dik oturarak. "Evlenmelisin."

Gülüyorum. "Ama aylardır bu büyük olayı planlıyoruz." Beatrix ve büyükannem birbirlerine, sonra bana bakıyorlar.

"Bence o büyük gemi çoktan yola çıktı, Ali," diyor büyükannem. "Dünyadaki tüm iyimserlik bile havayı değiştiremez."

Kalbim biraz daha hızlı atmaya başlar, heyecan ve beklenti içimde büyür. Boynumu uzatıp Daemon'a bakarım. "Ne düşünüyorsun?"

Bana gülümser. "Hoşuma gitti."

"Ooh, tamam!" Dessa zıplar ve ellerini çırpır. "O zaman karar verildi. Alix, hadi, hazırlanmana yardım edeyim."

Ben de gülümserim ve ayağa kalkmaya başlarım, ama sonra midem düğümlenir. "Hayır, durun. Nerine hala elbisemi alıyor ve dürüst olmak gerekirse, onu geri vermek isteyeceğini sanmıyorum. O kadın dikişe takıntılı gibi görünüyor

dikiş takıntılı gibi görünüyor. Elbiseyi tekrar kırıştırırsam, o da Krampus'a benzeyen kabuslardan birine dönüşür diye korkuyorum."

Herkes gülüyor, ama ben tamamen şaka yapmıyorum. Belki de balayımızdan döndükten sonra, etrafta dolaşan başka canavarca yaşlı kadınlar olup olmadığını bir kez daha kontrol etmeliyiz.

"Benim elbiseyi giyebilirsin, Alixandrea," diyor annem kibirli bir şekilde.

Ona bakıyorum. "Anne... istesem bile, elbise burada değil."

"Aslında burada."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, sonunda anlıyorum. "Elbiseyi 'İrlanda'ya' götürmek için valizine koydun, değil mi?"

Annem hiç de utanmış görünmüyor. "Gölün içine itileceğimi bilseydim yapmazdım. Seyahat ederken her şeyi üç katlı vakumlu poşetlere koyduğum için şanslısın, yoksa hepsi mahvolurdu."

"Kararını etkilemek istemem Ali," diye araya giriyor Nana, "ama düğününüzden önceki hafta boyunca her dileği yerine getirmek zorunda olduğunuzu mu anlamalıyım?"

"Evet, ama sadece bin tane dilek yerine getirmemiz gerekiyordu ve bunu bugün bitirdik."

"Aslında," Daemon yavaşça konuşmaya başladı. "Bu sabah 998 dileği yerine getirdik, Peaches. Çocukları kurtarmakla 999 oldu, ama hala bir tane kaldı."

Gözlerim büyüdü ve bu hafta yerine getirdiğimiz diğer tüm dilekleri hatırlamaya çalıştım... O haklıydı.

Anneme dönüyorum. "Bu senin için gerçekten önemli mi?"

Bir kez başını sallar. "Senin hayatın hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Alixandrea... Yani, Alix..." diye düzeltir kendini, hatırladığım kadarıyla ilk kez benim tercih ettiğim ismi kullanarak. "Sadece dahil olmak istiyorum."

Kalbim biraz erir. "Tamam, o zaman yapalım." Annem gülümser.

Daemon ve ben gece yarısı evimizin arkasındaki gül bahçesinde evleniyoruz.

Aurelia, üzerimize ve misafirlerimizin üzerine kar birikmesini önlemek için havayı biraz değiştirir. Bu ani düğüne sadece en yakın arkadaşlarımız ve ailemiz şahit olacağını düşünmeme rağmen, aslında çok daha fazla seyirci vardır.

Bahçe, fısıltılar ve ayak sesleriyle doldu. Bir hafta boyunca dileklerini yerine getirdiğimiz askerler, hizmetçiler ve kasaba halkının artık tanıdık yüzleri, geceliklerinin üzerine aceleyle giydikleri kalın paltolarla bahçeye akın etti.

Göletin önünde duran Kastian, Fox ve Jett'in aynı model lacivert ceketlerinin pirinç düğmeleri ay ışığında parlıyor, omuzları dik bir şekilde Daemon'un yanında duruyorlar. Aurelia ve Dessa, ellerinde gül demetleri, altın rengi elbiseleri her adımda parıldayarak, geçici olarak oluşturulan koridordan onlara doğru yürürken kalabalık sessizliğe bürünüyor.

Ninem parmakları sağ kolumda hafifçe titriyor, annem ise sol kolumu sıkıca tutuyor. Annemin elbisesinin beyaz danteli donmuş gül çalılarına takılıyor, her adımda eteğine minik buz kristalleri yapışıyor.

Arkamda, Gwen, diğer çocukları benim trenimi yerden kaldırırken Archer'a "Dikkatli ol!" diye fısıldar.

Başımı kaldırıp Daemon'un gözlerine bakıyorum. Ay ışığında göz bebekleri büyümüş, ağzının köşesi hala kalbimi çarpıtan o yarı gülümsemeyle yukarı kalkmış.

Sonunda kalabalığın önüne ulaştığımızda, annemin parmakları kolumdan kayıyor ve Nana beni bırakmadan önce son bir kez gizlice kolumu sıkıyor.

Daemon hemen elimi tutar — sanki bunu hayatı boyunca beklemiş gibi — ve bana o kadar samimi, o kadar kendine özgü bir bakışla sırtarak bakar ki, bir an için kalabalığın fısıltıları sessizliğe bürünür ve sanki baş başa kalmışız gibi olur.

Fae rahibi beklediğim gibi değildi. Aurelia'dan daha kısaydı ve omuzlarında kar tozu olan taze yosun renginde bir cüppe giyiyordu. Gözleri keskin ama gülümsemesi kocaman ve bizi selamlarken yüzünün çoğunu kaplıyordu. Elinde, uçları donmuş gibi parıldayan mavi ve beyaz boncuklarla düğümlenmiş altın bir ip tutuyordu ve Daemon ile bana ellerimizi birleştirmemiz için işaret etti.

"Dostlar, vatandaşlar ve onur konukları," diye başlıyor, sesi bir şekilde hem melodik hem de boğuk. "Eski ay ve yeni kar altında, bu iki ruhun birleşmesine tanık olmak için bir araya geldik."

Biri, muhtemelen Jett, ısıklı çalar. Gülümsemeden edemem.

Rahip tekrar el hareketi yapar ve Daemon ile ben, ellerimizi sıkıca tutarak bir adım daha yaklaşıyoruz. Rahip, bileklerimize ipi sarmaya başlar; altın ve boncuklar cildime soğuk ve ağır bir şekilde geliyor. Her ilmek, bir soru ile vurgulanıyor: "Buraya özgür iradenizle mi geldiniz?"

"Evet."

"İyi günde, kötü günde, kaderlerinizi birbirine bağlıyor musunuz?" "Her zaman daha kötüsü olabilir," diye mırıldanırım otomatik olarak.

Daemon güldü.

Yeminler uzun ve gelenekseldir ve kalabalığın birçok hıçkırığıyla kesintiye uğrar. Ben de ağlıyor olabilirim, burnum uyuşmuş ve gözlerim soğuktan sulanmış olduğu için emin olamıyorum, ama kalbim göğsümden fırlayacak gibi. Kendimi toplamaya çalışıyorum, ama tek düşünebildiğim bu adamı ne kadar sevdiğim ve bu anı yaşayabildiğim için ne kadar şanslı olduğum.

Rahibin yıpranmış parmakları son düğümü ustaca bağladığında, altın renkli ip bileklerimizin yarısına kadar geliyor. Rahip geri adım atarken gözlerinin köşeleri kırışıyor. "Kaderleriniz sonsuza kadar birbirine bağlansın," diyor, sesi sessiz bahçede yankılanıyor. "Öpüşebilirsiniz."

Daemon'un boş elini belimin alt kısmına koyar ve nefeslerimiz aramızdaki soğuk havada karışana kadar beni kendine çeker. Dudaklarımız

dudaklarımız nihayet birleştiğinde, kalabalık coşar: Jett ve Kastian avaz avaz bağırır, Beatrix hıçkırır, Nana tezahüat eder ve annem bile sessizce burnunu siler.

Daemon geri çekilir, dudakları hala kulağımın kabuğuna sıcaklığını bırakır. "Seni seviyorum, Peaches," diye fısıldar, yüzlerce tanık olmasına rağmen bu sözler aramızdaki bir sırdır. Bağlı ellerimiz aramızda sallanırken ve koridordan geri dönüp sonsuza dek mutlu yaşayacağımız yere doğru yürürken, gülümsemekten yanaklarım ağrır.

DAEMON

Karımı eşikten geçerek yatak odamıza taşıyorum ve arkamızda kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum.

Alix'i Ellender'ı gezmeye götürmeyi planlamıştım, böylece henüz ziyaret etme fırsatı bulamadığı diğer ülkeleri görebilirdi. Düğünden hemen sonra Solistine'e gitmemiz gerekiyordu, ama kar yağışı bunu imkansız hale getirdi.

"Düğün geceni normal odamızda geçireceğin için hayal kırıklığına uğradın mı?" diye soruyorum onu yatağa taşıırken.

Gülerek, gülümseyen dudaklarını çeneme sürter. "Şu anda hiçbir şeyden hayal kırıklığına uğrayacak durumda değilim. Önümüzdeki iki haftayı bu odada geçirebiliriz, ben yine de çok mutlu olurum."

Gülümserim ve onu yatağın kenarına indiririm. "Bunu söylediğine sevindim Peaches, çünkü öyle yapmak zorunda kalabiliriz."

Pencereye bakıyor ve ikimiz de bir an sessiz kalıyoruz, uluyan rüzgarı ve cama çarpan karı dinliyoruz. Alix bana dönüyor ve daha geniş bir gülümsemeyle "Kulağa mükemmel geliyor" diyor.

Kollarını boynuma doladı ve beni öpmek için kendine çekti. Ağzına inleyerek, sikimin ona karşı sertleştiğini hissettim. "Beş saniye içinde içine girmezsem, lanet olasıca öleceğim."

O biraz geri çekilir, ağzı benimkinden bir nefes uzaklıkta durur. "Bu kadar uzun bir günün ardından banyo yapmazsam ölecekmişim gibi hissediyorum. Belki iki kuşu bir taşla vurabiliriz?"

Dudaklarım kıvrılırken, onu kollarımın arasına almak için eğilirim. Uylukları beni sıkıca sarar, dört direkli yatağın etrafından dolaşıp bitişik banyomuza doğru ilerlerken, gelinlikteki ipek kumaş aramızda hışırdar.

Alix'i devasa porselen küvetin kenarına oturtup, muslukları açmak için eğildim. Suyun gürültüsü odayı doldurdu.

Küvetin dolmasını beklerken, Alix ayağa kalkar ve etrafımdan dolaşır. Arkasına uzanır ve beyaz dantel elbisesinin fermuarını aşağı çeker. "Ellender'da bunu da almamızı sağlayacağım."

"Ne?" diye soruyorum, o beyaz kumaştan yapılmış elbisesini çıkarıp fayanslı zemine bırakırken hızla gözlerimi kırıştıyorum.

Alix sırıtıyor. "Fermuarlar. Korselerden çok daha kolay erişilebilir."

Alix bana doğru yavaşça yürür, iç çamaşırlarının beyaz dantelleri kızarmış teninde belirgin bir şekilde göze çarpar. Aramızdaki mesafeyi kapatır, ta ki giysilerimin içinden vücudunun ısını hissedene kadar. Parmak uçlarına yükselirken onu belinden yakalarım, ağzı boğazımı yalar. Parmakları ceketimi açar, kendini bana bastırırken ceketimi çıkarır. Aramızda penisim daha da sertleşir ve ağzına karşı homurdanırım.

Alix geri çekilir, bakışları arkamdaki yarı dolu küvete kayar. Ağzının köşesi yukarı kalkar, gözleri kararır ve bakışlarımı yakalar. Ne düşündüğünü bilmiyorum, ta ki önümde dizlerinin üzerine çökene kadar. O anda kendi dilimle boğulmak üzereyim.

Yarı çıplak, diz çökmüş, saçları çıplak omuzlarına yumuşak dalgalar halinde dökülmüş, elleri hafifçe kalçalarımı okşarkenki hali

sinir sistemimi kısa devre yapmaya yetiyor. Odanın havası inceliyor gibi. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, su sesinin üstünde onun da duyabileceğinden eminim.

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor, ağzının köşesinde hafif bir gülümseme beliriyor. Yavaşça, kasıtlı olarak uzanıyor - bunu uzatarak, beklentinin her milimetresini hissettiriyor - ve tek bir ustaca hareketle kemerimi çözüyor. Boğazının derinliklerinden, doğrudan penisime ulaşan yaramaz bir mırıldanma çıkarıyor. Sesli bir şekilde inliyorum, bu da onu daha da eğlendiriyor gibi görünüyor.

Alix kemerimi halkalardan çıkarır ve onu bir onur kuşağı gibi omzuna asar, sonra pantolonumun düğmelerini açmaya başlar. Parmak eklemleri karnımı okşar ve ben istem dışı gerilirim — tüm vücudum onun dokunuşuyla titrer. Gömleğim hâlâ üzerimdedir, ama elleri eteğin altına kayar, çıplak tenimi arar. Tırnakları kalçalarımı hafifçe sıyrır, beni titretir.

Pantolonumun geri kalan düğmelerini açıyor ve penisim acı verecek kadar sert bir şekilde serbest kalıyor. Parmaklarını penisimin üzerinde hafifçe gezdiriyor, alay ediyor, keşfediyor.

Elini penisimin tabanına doladı, sonra dizlerinin üzerine eğildi. Başını yavaşça ve dikkatlice öptü, sonra alt tarafını yaladı, yetenekli diliyle tekrar uca doğru döndü. İnledim ve dizlerim titremeye başladı.

Tıslayarak bir elimi mermer duvara dayadım, diğer elimi ise saçlarına doladım ve o dilini çıkarıp beni tatmak için uzattığı anda kendimi zorlukla zapt ettim.

Aniden ona açlık duyuyorum, biraz tehlikeli hissettiren bir açlık. Eğilip saçını çekerek dikkatini çekiyorum. "Bana bak."

Baktı. Mavi gözleri benimkilere doğru kaydı, beni tekrar ağzına aldı, acı verici bir şekilde santim santim, ve dünya ıslak sıcaklığa ve memnuniyetle mırıldandığında boğazının titreşimine daraldı.

Bir ritim belirler, bir eli tabanımı sıkıca sararken, diğeri kalçamı okşar. Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapatırım.

ama bir dakika sonra, artık dayanamıyorum. Eğer böyle devam ederse, boğazına sarılacağım ve şu anda istediğim şey bu değil.

Alix, onu ayağa kaldırıp bir daha hiç fırsatım olmayacakmış gibi öperken itiraz eden bir ses çıkarır. Vücudu benimkine doğru eğilir, yumuşak, uysal ve inanılmaz derecede sıcaktır.

Boynu tamamen kızarmış, gözleri yaramazlıkla parlıyor. Sonra, sanki gösteriş yapmak istercesine, saçma sapan dantelli iç çamaşırını dikkatlice ve yavaşça çıkarıyor, kumaşı uyluklarına takılıp kalmasına izin verdikten sonra yere atıyor.

Bu manzarayı takdir etmek için bir saniye bile zamanım olmadan, tek tek bacaklarını küvetin kenarına atıyor, soluk teni keskin beyaz porselenin üzerinde hayalet gibi belirliyor. Gömleğimi çıkarmaya çalışıyorum, düğmelerle uğraşacak kadar sakın değilim, sadece başımdan çekip çıkarıyorum, sonra Alix'in çıplak ve ıslak bir şekilde suya dalmış, dudakları davetkar bir şekilde aralanmış halini görünce neredeyse inliyorum.

Küvet komik derecede büyük, süslü, altın armatürlerle donatılmış ve üç kişiye yetecek kadar geniş. Küvetin arkasına yaslanıp bacaklarımı uzatıyorum, o da bacaklarımın arasına yerleşiyor, sırtı göğsüme yaslanmış. Kollarımı ona doluyorum, ellerim kaygan karnını okşayarak göğüslerine uzanıyor, başparmaklarım meme uçlarını okşuyor. O da nefesini tutuyor, dokunuşuma karşılık olarak sırtını bana doğru eğiyor.

Başını çevirip beni öpmek için önce yavaşça, sonra açgözlülükle dilini dilime sürüyor, elleri arkasına uzanıp kalçalarımı kavıyor. Parmaklarımı karnından kalça kemiklerine doğru kaydırıyorum ve parmaklarım kıvrımlarını okşadığında iniltiye yakın bir ses çıkarıyor. Başı omzuma yaslanıyor, parmaklarım onun zaten ıslak ve şişmiş olan hassas noktasını bulduğunda nefesi boğazında düğümleniyor.

Onu keşfetmek için zaman ayırıyorum, parmaklarımı yavaşça üzerinde gezdirirken, klitorisini tembel ve alaycı hareketlerle daireler çizerek okşarken, dokunuşumun altında nabzının hızlandığını hissediyorum. Düşük ve çaresiz bir şekilde inliyor, sesi mermer duvarlarda yankılanıyor. Serbest elimi çenesine kaydırıyorum ve başparmağımı titreyen nabzına bastırıyorum.

O inliyor ve bana doğru sallanıyor, sürtünmeye aç, kıcı su altında benim sikime sürtünüyor. Dayanamıyorum—onu okşamayı bırakıyorum

okşamayı bırakıyorum, sadece uzanıp kendimi kalçalarının arasına yönlendirmek için, şişmiş ucumun ona dokunmasına izin vermek için.

Alix bacaklarını daha da açar, bu hareket banyo yüzeyinde küçük dalgalar oluşturur ve ben elimi tekrar bacaklarının arasına kaydırırım, bu sefer çok daha az çekingen davranarak. O kadar hassastır ki, parmak uçlarımda her titremeyi hissedebiliyorum. Klitorisi üzerinde sabit, kasıtlı dairesel hareketler yaparken hızımı ve baskımı artırıyorum.

Tırnaklarını uyluklarıma geçirip, kalçalarını benim penise doğru sürterek, penisin başı kalçalarının arasında ileri geri kayıyor, vücudunun sıkı kavrayışı ve suyun sıcak girdabı arasında sıkışmış durumda. Yanakları, boynu, göğsü, sessiz kalmak için ısıp durduğu çenesinin küçük çizgisi... Her yeri kızarmış. Ona zahmet etmemesini, çatı çökene kadar bağırabileceğini ve bununla gurur duyacağımı söylemek istiyorum, ama kelimeleri bir araya getirebileceğimden emin değilim.

Ritimimi sıkı ve amansız tutuyorum, diğer elim boğazından pelvisine doğru kayıyor ve onu yerinde tutarken parmaklarımla onu işliyorum. Titremeye başlıyor, önce sadece uyluklarında, sonra tüm vücudunda, ve sesi tek bir keskin iniltiyle parçalanıyor.

Onun görüntüsü ve sesi beni neredeyse bitirmeye yetiyor, ama ona açgözlüyüm, bu yüzden iki katına çıkarıyorum, dokunuşumu onu çekmek için yeterince yavaşlatıyorum, onu acı ve mutluluk arasındaki o tatlı noktada tutuyorum. O kadar şiddetli titriyor ki, suya batmaması için kolumu göğüs kafesine dolamalıyım.

Sonunda, bana karşı direniyor ve sessizce merhamet dilemek için bileğimi büküyor. Onu bırakıyorum ve o, kemiksiz ve yarı gülerek, saf bir rahatlama olan türden bir kahkaha atarak göğsüme yığılıyor.

Biraz toparlandığında, Alix kollarımda dönerek, dizlerini küvetin pürüzsüz tabanına dayayarak kucağıma oturur. Su göğsüne kadar yükselir, damlalar cildinden aşağı yuvarlanır. Alnını alnıma dayar, bakışlarımız kilitlenir, sonra kendini hizalar ve yavaş, acı verici bir kayma ile üzerime çöker.

Sıcaklık, nem, onun lanet olası sıklığı... O anda kendimi kaybetmemek için elimden gelen tek şey bu. Kalçalarını kavrayıp, hareket etmeye başladığında onu sabit tutuyorum, tüm dünyayı beyaz bir sisle kaplayan, alışılmış bir ritimle vücudunu sallıyor.

Beni daha derin öperken ellerini saçlarıma doladı.

Kalçalarını kavrayıp onu yukarı aşağı hareket ettiriyorum. Nefes almakta zorlanıyorum. Basınç artıyor, vücudumdaki her sinir birleştiğimiz noktaya odaklanmış durumda ve o, parçalanmaya başlarken kelimeleri yitirerek adımı tekrar tekrar fısıldıyor.

"Siktir... Alix..." diye boğuk bir sesle söylüyorum ve kelimeler tam olarak şekillenmeden, tüm vücudu geriliyor. Boğuk bir iniltiyle geriye doğru eğiliyor, parmakları omuzlarımı tırmalıyor. Orgazmının dalgaları onu ve beni sararken boynumu sertçe ısıtıyor.

Beni sıkıca kavrayan hissi o kadar yoğundu ki, kendimi tutmamın imkânı yoktu. Boğazımdan gelen bir ses duydum ve kollarımı ona doladım, onu göğsüme bastırarak sertçe boşaldım, doruk noktası beni o kadar güçlü bir şekilde sarstı ki, gözlerim karardı.

O bırakmıyor. Ellerini yüzümün iki yanına koyuyor, alnını alnıma bastırıyor ve ben onu orada tutuyorum, hareket etmesine izin vermiyorum, bir milim bile, her damlayı içtiğinden emin olana kadar. Ancak o zaman tutuşumu gevşetiyorum, bana yaslanıp, gevşek ve bitkin bir şekilde, kollarını boynuma dolayarak ve kalbi kaburgalarımın iki kat hızla çarparak düşebilecek kadar.

Alix hareket edip ayağa kalkmaya çalışır, ama ben kalçalarını tutup onu yerde tutarım. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Bana göz kırpmıyor. "Uh, bilmiyorum. Belki bir havlu almaya?"

Kafamı sallayıp onu daha sıkı sarıyorum. "Aklından bile geçirme. Önümüzdeki iki hafta boyunca hiçbir yere gitmeyeceksin."

O gülüyor. "En azından yemek için mola vermemiz gerekecek."

Yine başımı sallıyorum, ama bu sefer gülümsüyorum. "Biz ölümsüzüz, Peaches. Teknik olarak yemek yememiz gerekmiyor."

Kaşlarını çatıyor. "Bundan emin misin?"

"Hayır, ama bunu denemeye hazırım." Gülümserim ve dudaklarımı boynunun kıvrımına bastırırım. "Ağzımla yapacak çok daha önemli işlerim var."

Gülüyor ve başını geriye atıyor. "Daha kötüsü de olabilirdi."

YAZAR HAKKINDA

USA Today ve uluslararası çok satan yazar Kate King, küstah kahramanları, çılgın büyüyü ve alfa erkek kahramanları sever.

Küçük yaşlardan beri hevesli bir okuyucu ve yazar olan King, hayatı boyunca hikayeler anlatmıştır. Dramatik olayların hayranı olan King, kocası ve iki kedisiyle 18. yüzyıldan kalma bir kilisede yaşamaktadır ve sık sık mezarlıklarda yazmaktadır.

KATE KING'İN DİĞER ESERLERİ

ENCHANTED LEGACIES

Her Kalpte Bir Diken Her

Kalpte Bir Fırtına

Her Kalpte Bir Tatil: Büyüü Miraslar Noel Romanı Her Kalpte Bir Açlık

WILDE FAE

Avin Efendileri

Kabusların Leydisi Başka

Bir Yerin Son Varisi

Canavarlar Krallığı

BEYLER

Kırmızı

Elleriyle

Hırsızlar

Lanetli Ruhların

Onuru

MUTLU OMEGAVERSE

Sürü

Kökeni Sürü

Bağlılığı

Sürü

Mutluluğu

BAĞIMSIZ ESERLER:

Başka Bir İsimle: Lezzetli Bir Karanlık Romeo ve Juliet Yeniden Anlatımı

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

